

Tyske og svenske vitneprov om Norges totale kapitulasjon

Eksilregjeringens legasjon i Sverige slo fast i en note at «fiendtlighetene mellom disse to land er opphørt»

Norske generaler og såkalte samtidshistorikere vil ha folk til å tro at Hitler og hans utenriksminister påberopte seg en lokal kapitulasjon av 6. divisjon i sin utenrikspolitikk!

Vi omtalte i forrige nummer professor Skodvins siste forskningsbragd: fremleggelsen av et tysk sekretærnotat som riktignok ikke angikk det man diskuterte, men likevel. Notatet slo fast at regjeringen Nygaardsvold gjennom sitt militære samarbeide med de vestallierte hadde skapt en situasjon hvor det hersket krig mellom Tyskland og Norge og at (selvom krigshandlingene var opphørt i og med Trondheimsavtalen og ikke kunne gjenopptas så lenge verdenskrigen varte) denne krig formelt ikke var avsluttet med noen fredsavtale. Hensikten var åpenbart å slå fast visse tyske rettigheter vis å vis Norge og like åpenbart ikke å påvise at det fortsatt ble ført noen våpenkrig mellom de to land. Og det var og er jo dette siste striden står om, eftersom bare en slik våpenkrig kan gjøre straffelovens § 86 anvendelig.

Både Skodvin og andre har ellers opp gjennom åre-

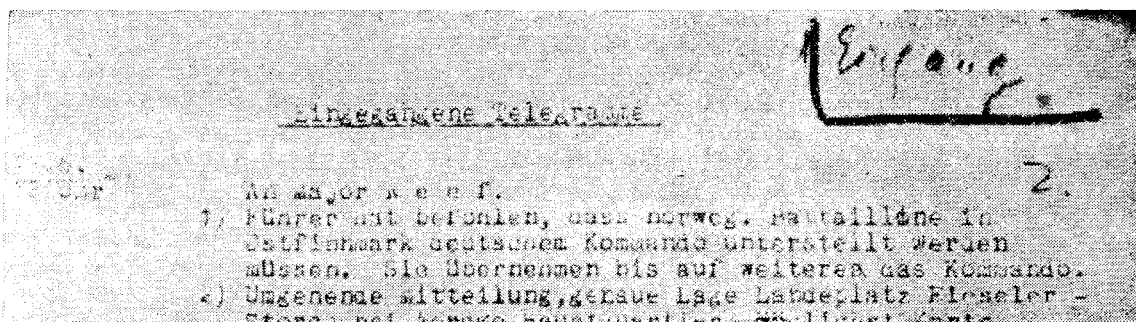
ne forsøkt å underbygge sin vakkende historieskrivning med løsrevne sitater fra forskjellige tyskere, som dels snakker om noe annet og dels enten ikke har greie på det de skriver om eller eventuelt skriver med en slags påholden penn, jfr. skodvineleven Hans-Dietrich Looch som den norske jøssingpresse i tur og orden gjør bruk av som et slags tysk sannhetsvitne!

Imidlertid finnes det nok

av bevis på riktigheten av det vi den hele tid har fremholdt, at våpenkrigen mellom de to land ble avsluttet i og med avtalen i Trondheim av 10. juni 1940, rent bortsett fra at den naturligvis i straffelovens forstand også bortfalt i og med at Norge var totalt okkupert og en del av det tyske område. Og her sikter vi da ikke bare til de klare og utvetydige erklæringer fra den tyske øverstkommanderende i Norge, general Falkenhorst, og fra den mann som på hans vegne undertegnet Trondheimsavtalen, men også f. eks. til visse dokumenter fra det daværende tyske utenriksdepartement, som professor Skodvin såvisst ikke legger frem.

En av våre unge medarbeidere har gått gjennom «Aktien zur Deutschen Auswärtigen Politik 1918—1945. Aus dem Archiv des Deutschen Auswärtigen Amtes. Baden-Baden-Frankfurt/Main 1962. Ser. D. Band IX» og der funnet ting av interesse i denne forbindelse.

Det er temmelig innlysende at hvis det var riktig det som general Roscher-Nielsen med flere, samt professor Skodvin, hevder at avtalen i Trondheim bare var en lokal avtale gjeldende for 6. divisjon, så ville avtalen overhodet ingen plass ha i det tyske utenriksdepartementets arkiver, like lite som de andre lokale norske kapitulasjonsavtaler. Det var dens generelle karakter, dette at den avsluttet den krig

Dette utdraget av den tyske major Neefs krigs dagbok stiller de norske generalers (og en viss samtids-historikers) legender i sin rette belysning. Telegrammet er mottatt av major Neef 11. juni kl. 12, altså dagen etter at avtalen i Trondheim ble undertegnet og det heter her: «Der Führer har gitt ordre til at norske bataljoner i Øst-Finnmark må bli stilt under tysk kommando. De overtar inntil videre kommandoen.» (Neef overdro den senere til oberst Faye).

JULEKVELD

Det står en stjerne klar i aftenfred
bak åsene langt borte der i nord . . .
Den taler om en lengsel uten ord.
Den trenger til vårt vesens dybder ned
med BUDSKAPET, hinsides tid og sted,
stillhetens røst, som i vårt hjerte bor.

Ja, julekvelden lever i vårt sinn
— med minners glans og sangens tonebrus . . .
Men helst den er et stille nattens sus,
som fra de store skoger trenger inn
lik morgendemrings første, svake vind
i våre hjerters øde, vinterkolde hus.

Vi i vårt innerste på NOE tror.
Og alle eier vi en julesang.
Den lever i oss som den fjerne klang
fra noe godt, vår lengsel efter mor,
den trygge omsorg, kjærligheten stor.
I julenatten er vi barn på HENNES fang.

KAI NORMANN

(Illustrasjonen er av en norsk Madonna fra middelalderen: Maria med Jesusbarnet, fra Enebakk kirke.)

man hadde ført militært mot Norge som gjorde at den fikk sin plass og omtale i utenriksdepartementets skriftveksel.

I en fotnote på side 440 opplyses det at «Der Text der am 10. Juni in Trondheim unterzeichneten Kapitulationsbedingungen ist wieder gegeben in einer Pol. IM — Aufzeichnung vom 11. Juni (30/22 145 — 48).»

På side 441 gjengis et brev fra Hitler i Führerhauptquartier til Mussolini av 9. juni 1940, altså dagen før avtalen i Trondheim ble undertegnet av Roscher-Nielsen på vegne av Ruge. Det heter her:

(Forts. side 15)

Ole Omberg in memoriam

Påny har en av våre gamle venner og meningsfeller vandret bort, Ole Omberg, Rolvsøy.

Ole Omberg var født i Rolvsøy i 1890 og ble temmelig nær 80 år gammel. Han gjennomgikk underofiserskolen i Halden og var fra 1913 til 1917 ansatt ved politiet i Fredrikstad, siste året som politisekretær og bilsakkyndig. I 1918 ble han sjef for provianteringen i sin hjembygd og flyttet da tilbake til Rolvsøy. I 1920 overtok han sin svigefars småbruk. Her bygget han en liten kasse- og trevarefabrikk, samt høvleri, med ca. 15 ansatte. Senere kjøpte han til 3 småbruk slik at eiendommen nå er på omkring 140 mål. I 1929 bygget han sitt første drivhus. Nå er gartneriet på ca. 1500 kvm.

I 1929 var han med på å starte Rolvsøy Bondeparti og var formann i mange år. Han hadde også en lang rekke kommunale verv. I 25 år var han kommunerevisor og dessuten revisor for trykdekassen. I mellomkrigsårene var han gjeldsmeglingsmann og fra 1940 til '45 ordfører.

Omberg var levende interessert i forsvaret og i 1940 var han den første som hadde en avdeling klar i Vestre Fredrikstad, hvor han var militær sjef. Mobiliseringsordre forelå ikke i noen slags form på dette tidspunkt (10. april 1940), men divisjonssjefen innkalte på eget ansvar en sikringsavdeling. Først 11. april kom ordren om delvis og stille innkalling.

1. divisjon gikk som kjent over grensen til Sverige og ble internert der. Omberg ble valgt til tillitsmann for de internerte og fikk i oppdrag å undersøke mulighetene for hjemsendelse. Dette ble i første omgang nektet med den begrunnelse at Norge var i krig. 8. juli kom imidlertid følgende telegram fra regjeringen i London:

«Krigen er slutt. Regjeringen har intet å innvende mot at de i Sverige internerte norske soldater reiser hjem.

Johan Nygaardsvold».

Praktisk talt samtlige av de ca. 5000 mann reiste hjem. Omberg fikk også kjennskap til ordlyden i våpenstillstandsavt. i Trondheim på et tidlig tidspunkt. Han og en god del av de hjemvendte soldater fra Sverige meldte seg inn i Nasjonal Samling fordi de mente

det var riktigst å samarbeide med okkupasjonsmakten innenfor rammen av de avtaler som var inngått. Resultatet var for hans vedkommende, som for så mange andre, at han ingen krigsdeltagermedalje fikk, men tvertimot ble belønnet med 3½ års tvangsarbeide med tilhørende rettighetstap og måtte tåle inndragning av halvparten av sin formue.

Omberg hadde såvisst ingen grunn til å skamme seg over sin dyktige innsats som ordfører. Selv hadde han alle tiders muligheter til, i likhet med så mangen «god nordmann», å berike seg ved å drive svartebørs, men på det område var han konsekvent: maksimalprisene skulle følges og fordelingen av matvarer skulle gå gjennom offentlige kanaler.

Selv husker vi jo Omberg best fra hans uredde og konsekvente holdning i kampen mot urettsoppgjøret. Han var en god venn av vårt blad og han gjorde også en stor personlig innsats for å få Senterpartiet til å gå inn for en revisjon av etterkrigsoppgjøret. Dessverre med lite hell.

Det vil bli et tomrom etter Ole Omberg i våre rekker, men vi kan iallfall trøste oss med at han gikk i sin grav med flagget tiltopps og med æren i behold.

O. M.

LEILIGHET ØNSKES,
i eiler utenfor Oslo.

OLE NILSEN,
Boks 57, Nordstrandshøgda

TYSK POST I NORGE

Tysk feltpost og SS-feltpostkonvolutter, samt tysk tjenestepost i Norge søkes til min samling.

B. FJELD,
Oppsaltoppen 19 C,
Oslo 6.

Husk våre krigsskadede!

Som vanlig før jul medfølger det dette nummer av bladet en giroblankett fra Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere. Vi håper at riktig mange av våre lesere vil betenke disse krigens ofre med en håndsrekning. De har gjort en tapper og offervillig innsats for det de trodde på og fortjener såvisst et håndslag og en takk. Som våre lesere vil vite leter det norske Establishment med lys og lykte landet rundt for å finne mulige krigsofre «på den rette sida», mens ingen bryr seg om våre kamerater og meningsfeller.

Glem ikke giroblanketten oppe i alt julestrevet!

Av statlige grunner eller hensyn

Der har i «retts»oppgjøret forekommet forunderlige vitneprov og fortelser, som senere er begrunnet med «statlige hensyn».

Statlige hensyn i rettsvesenet krever at vitner sier den hele og fulle sannhet og intet fortier. Som i lov foreskrevet.

Hva er det for statlige hensyn som berettiger en avvikelse herav og dermed oppgivelse av rettsstaten?

Ut med sproget, hvis man tør vedkjenne seg disse hensyn, og de tåler dagens klare lys? Taushet er et meget talende svar.

Olaf Holm

Et spørsmål og et svar

«Hvorledes kan det norske folks 'gode navn og rykte' mest mulig repareres?»

«De inntekter, som oljefunnene på havbunnen eventuelt skaffer den norske stat, må først og fremst anvendes til så vidt mulig å erstatte ofrene for det såkalte rettsoppgjør med landsvikerne, deres pårørende og deres suksessorer den skade de har lidt.»

Christian Bekker

FELTPOST — ØSTFRONTEN
Konvolutter og postkort fra soldater i regimentene Nordland og Viking og Den Norske Legion, samt annet materiale som kan belyse feltposttjenesten ved østfronten, kjøpes av samler. Ekspedisjonen anviser.

Hvorledes er det
med
BLADPENGENE?
Har DE betalt?

«Hartmann-saken»:

Pinlig dilemma for «historiegranskerne»

DAGBLADET vet å berette at «Politiet er på det nærmeste ferdig med Hartmann-saken» og at den nå oversendes statsadvokaten.

En kan vel da gå ut fra at man nå har fått en virkelig ekspertuttalelse om Norges omstridte samtidshistorie. For hvem skulle være nærmere til å avgi et sakkyndig votum enn selveste politiadjutant Haukenæs?!

Bladet forteller også om hvorledes ekspertisen har arbeidet: «Foruten å ha samlet opp alt som har vært skrevet i avisene om saken den seinere tid, har politiet også samlet mye annet materiale som omhandler det statsstipendiat Sverre Hartmann har offentliggjort i sin artikkelserie i billedbladet Aktuell.»

Som vi før har meddelt, har Hans S. Jacobsen i et brev til Justisdepartementet krevet at general Roscher-Nielsen også måtte bli gransket i forbindelse med vitneprov som slett ikke stemmer med det som senere har vært dokumentert.

Kan det være nedslag av dette når Dagbladet fortsetter slik: «Politiet har også hatt en samtale med Hartmann. Og man har videre avhørt general Roscher-Nielsen og general Lindbäck-Larsen.»

Så blir det da statsadvokat Håkon Wikers hodepine å finne ut hva iallverden man skal gjøre med denne pinlige saken man så lett-sindig satte igang. Godt at han har riksadvokatens brede bryst å støtte seg til!

Men det spørres om selv Dorenfeldt kan finne en utvei her. For reiser man sak mot Hartmann, så får man jo den publisitet omkring historiesvindlen man for all del vil unngå — det var jo nettopp for å skape «ro omkring rettsoppgjøret» og historielegenden man pusset kriminalpolitiet på Hartmann.

Og reiser man ingen sak, så vil vel folk flest slutte av det at Hartmann har full dekning for det han har skrevet — noe hine generaler da neppe kan ha. Det må iallfall meget tåkeprat til for å skjule det.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.15

Julefest 8. januar 1971

Og hvis Wiker og Dorenfeldt med samt Morgenbladets major ikke er ferdig med å gruble, så grubler de vel fremdeles. God jul!

Hedems bok som julegave?

Som nevnt i forrige nummer foreligger nå den samlede, konsentrerte utgave av avdøde prost Hedems skrifter. Boken har fått titlen «Quo vadis Norvegia?» og er et massivt, vel underbygget angrep på urettsoppgjøret. Hedem var utrettelig i sin kamp mot dette politiske oppgjør og han nesten tryglet om at det måtte bli reist injuriersak mot ham, men trass i at han selv var en veltjent embetsmann som hadde fått sin avskjed i nåde etter nådd aldersgrense, var man freidige nok til å ignorere hans grove anklager og beskyldninger mot navngitte menn og myndigheter.

Hedems skrifter ble raskt utsolgt da de kom ut og mange ble skuffet over ikke å kunne skaffe seg dem. Nå foreligger altså endelig det alt vesentlige i en konsentrert utgave, som vel vil bli noe av en slags bibel for urettsoppgjørets motstandere.

Den må da bli årets julegave både til opplysning av de dårlig orienterte og til personlig glede for dem som ellers ikke har omvendelsesbehov.

Boken koster kr. 18,— og selges gjennom BOKTJENESTEN. Overfør dette beløp + kr. 0,90 i porto til vår giro 1 64 50 og boken blir sendt Dem omgående. Men, det nærmer seg jul, så vær ute i tide hvis De vil være sikker på å få den. Den kan også sendes som postoppkrav hvis noen ønsker det, men da bør man være enda tidligere ute naturligvis.

En del har bestilt boken før og innbetalt kr. 10,— her (den pris som opprinnelig ble oppgitt). Disse kan naturligvis nå bare sende restbeløpet.

PANSERREKORD FOR SOVJET

Den røde marskalk for pansertropper, Babatanjan, har erklært at Sovjetsamveldet nå forføyer over det største potensial i pansere og panservogner i verden. Pansermarskalken betegnet i samme erklæring «den internasjonale imperialisme under ledelse av USA» som Sovjets «hovedfiende.»

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:
ODD MELDOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Hyklernes Norge

Ja, er det ikke enestående hvilken omsorg våre partipolitikere og moralens vokter i Kirkedepartementet har for at ikke vår ungdom skal ledes på gale veier ved lesning av skolebøker og sådant mere! For historieforfalskning og diskriminering i lærebøkene er det verste disse omsorgsfulle vet.

Vi tenker naturligvis på den berømmelige Einar Førde, valgt til stortingsmann av Arbeiderpartiet i Oslo, som trer frem og spør «høit og lydt i Helligdommen» om ikke hin minister med de storartede moralske retningslinjer (men noe svakere praksis. Jfr. Ralph Hewins' artikkel i forrige nummer), Kjell Bondevik, vil gripe inn mot gamle gode Ræders historiebok, fordi den etter sigende er «diskriminerende overfor folkeslag og kulturer.»

Vi går ut fra at det må være noen svartinger langt borte salig rektor Ræder har «diskriminert» og som gjør Oslo-arbeiderpartimannen så opprørt. Og som også får kirkeministeren til å innrømme at «boken er merket av at den er skrevet i en annen tid og ikke på alle måter fyller de krav man i dag må stille til en verdenshistorie».

For det er som alle vet helt andre krav! Hvis da ikke Bondevik mener at verdenshistorien må behandles på en annen måte enn norgeshistorien.

En vet nesten ikke enten en skal le eller gråte når en leser om slikt hyklersk vrøvl i Norges Storting. Her har man år ut og år inn drevet grov historieforfalskning, hets og diskriminering av en betydelig gruppe norske medborgere i så å si samtlige norske skolebøker. Så grov at de oppvakte av de unge selv reagerer når de kommer til skjels år og alder. Man har ikke nektet seg noe og man har vendt det døde øre til alle henvendelser om skolebøker med objektive opplysninger både om det som førte til okkupasjonen, om det som hendte under okkupasjonen og om det politiske oppgjør utenfor lov og rett som «seierherrene» gjennomførte etterpå.

Og så står en bekymret arbeiderpartimann frem og er sammen med moralens vokter Bondevik bekymret for «diskriminering» av afrikanske negre, begått av salig Ræder!

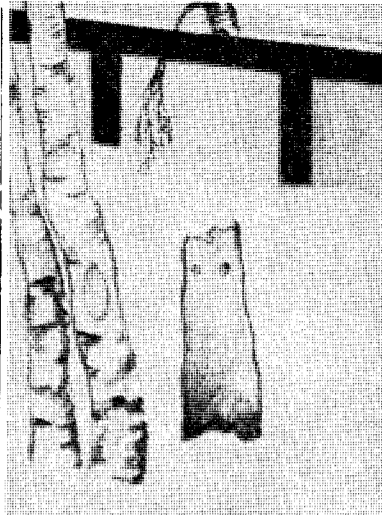
Alt dette er et nytt utslag av det utrolige, ubegripelige og ufysiske hyklari som store dele av det norske folk, med de «kårne» i spissen, velter seg i.

For hvor ellers vil man oppleve at en statslønnet samtidshistoriker, som legger frem forskningsresultater som ikke passer makthaverne blir undergitt sensur av kriminalpolitiet?

Hvor ellers vil det hende at en utenlandsk publisist, som i sitt hjemland utgir en bok som ikke faller sammen med det autoriserte norske syn, blir forfulgt på det skammeligste og groveligen injuriert i pressen, og til og med fra Stortingets egen talerstol?

Hvor ellers vil det kunne hende at man etter å ha gjennomført et uhørt, lovstridig og brutalt oppgjør med politiske motstandere fra okkupasjonstiden er freidig nok til for internasjonale instanser å gå til ubeherskede angrep på andre folkeslags langt mere beherskede oppgjør med sine politiske motstandere?

Kunne det ikke være en tanke for disse grove norske topphyklere i julen å lese påny det Skriftens ord om bjelken i eget øye som man bør betenke før man peker på splinten i nestens?

Dette er en sten utenfor Vågå kirkegård. De to hullene brukte man til å trekke en rem gjennom. Her bandt man fast folk som ikke hadde vist seg i kirken på tre søndager.

Kunne man i dag bruke en lignende ordning med «historikere» som i 25 år ennå ikke har omtalt grunnleggende dokumenter og hendelser i rikets nyere historie på en uforvansket måte, eller fortiet dem?

Det er tre slike stener deroppe. To står på hver side av inngangen til kirkegården. En sten står rett utenfor muren slik at presten kunne delikatere seg med synet hele veien fra prestegården og ned til kirken søndag morgen. —

(Tegning av Nils Fliflef 1946.)

Hva med demokratiet?

Mens man slåss så fillene fyker om hvilken Gallupundersøkelse som er den riktige, enten den fra september måned eller den senere, hvor EEC-avisene påstår det ble gitt ledende spørsmål, er det i det Norge som påberoper seg å være så demokratisk at det ikke engang kan sitte ved samme bord som oberstene i Hellas, grunn til å understreke et ganske enkelt og soleklart forhold.

For at Norge skal kunne slutte seg til EEC — og uansett betingelsene — kreves det 3/4 flertall i Stortinget, altså 112 stemmer av de 150. Nå viser selv den Gallup som EEC-avisene er så begeistret for (den av september før man fikk kalldusjen med fiskeripolitikken m.v.) 51 % for å forhandle om nærmere betingelser, mens 37 % var uenige i at det overhodet ble forhandlet. Det er altså selv etter denne høyst tvilsomme, gamle undersøkelsen, betydelig mere enn de utkrevede 25 % som er nok til å hindre en tilslutning mot overhodet å forhandle om noe slikt.

Ikke rettere enn vi kan skjønne burde dermed i et demokrati alle videre for-

Kaptein Tornøe er også borte

Døden slår til hårdt og ubarmhjertig, og ofte også helt uventet. Det er ikke mere enn noen få dage siden vi satt sammen med kaptein J. Kr. Tornøe i godt lag og så er han plutselig revet bort fra livet, fra vennene og fra alt det han arbeidet med og trodde på.

For riktignok hadde kaptein Tornøe nådd den respektable alder av 79 år, men det skulle ingen kunne merke på ham. Vital og oppvakt av sine hjertesaker var han til det siste og la planer om nye fremstøt både i kampen mot uretten og i det publisistiske arbeide som opptok ham så sterkt.

Av utdannelse var Tornøe offiser og det satte også sitt preg på ham, han hadde reisning, besluttsomhet og evne til stringent tenkning. Ellers var det vel helst i arbeidet for bondestandens interesser han i de yngre år la ned hovedarbeidet, bl. a. var han i hine kampens år sekretær for Bondepartiets stortingsgruppe. Og alt den gang ble han grepet av statsråd Quislings personlighet. Han fulgte hans politiske arbeide med interesse og tilslutning og helt til det siste bevarte han en rørende trofasthet mot sin gamle politiske fører. Det ga seg da også utslag i et intenst og energisk arbeide bak kulisene for å revaske Quislings minne.

Efter en innsats under okkupasjonen med planleggingsarbeid for «det nye Norge» han trodde på kom han seg over til USA, hvor han skapte seg en ny tilværelse og også ble amerikansk borger. Det kan ellers i denne forbindelse ha sin interesse å berette en liten historie som kaster sitt lys både over Tornøe og over general Ruge. Tornøe hadde i sin tid gjort tjeneste som nestkommanderende med Ruge som kompanisjef. Da de to så møttes efter 1945, spurte Ruge hvorledes det gikk med ham, og Tornøe nevnte at det såret ham meget at hans gamle offiserskamerater ikke ville, eller ikke våget å hilse på ham lenger. «Ja, det gjør iallfall jeg», sa den Ruge som jo kjente bakgrunnen for «Norges fortsatte krig», og rakte hånden frem.

handlinger innstilles og Storting og regjering burde akte seg for å forhandle mot folkeviljen og de demokratiske spilleregler. Vår konstitusjon er intet leketøy for et tilfeldig storting valgt på helt andre premisser.

I USA ble kaptein Tornøe sterkt opptatt av problemene omkring det gamle norrøne Vinland. Han gikk de gamle sagaberetninger nøye efter i sømmene og mente å kunne slå fast at de var til det ytterste nøyaktige og kunne tjene som veiviser når det gjaldt å finne frem til de gamle norrøne bosettinger. Han kom til et helt annet resultat enn Ingstad, men hadde vel her hjemme vanskelig med å nå frem med sine forskningsresultater. I USA var det derimot noe annerledes og Tornøe ga ut to bøker som vakte betydelig oppmerksomhet i vitenskapelige kretser: «Early American History: Norsemen before Columbus» og «Columbus in the Arctic?» I den siste bok hevder han at den norrøne bosetting i Amerika strakte seg over en lang tidsperiode og reiser spørsmålet om ikke Columbus faktisk kjente til Nord-Amerika før han «oppdaget Amerika» og mener at det er god grunn til å anta at Columbus hadde deltatt i en portugisisk-skandinavisk ekspedisjon før den store reisen.

Også etpar andre bøker har Tornøe rukket å utgi og noe som vel er mindre kjent: han var en god venn av den norsk-amerikanske professor Lyder Unstad og fikk denne interessert i Quisling, noe som resulterte i det kjente skrift. Senere sørget Tornøe også for en norsk oversettelse av Unstads arbeide og foresto sammen med sin nå også avdøde venn rektor Chr. Waage utgivelsen i Norge.

Kaptein Tornøe kunne ikke glemme sitt norske fedreland trass i alt det hadde gjort mot ham selv og hans venner og meningsfeller. For endel år siden vendte han tilbake til Norge og deltok her ivrig i arbeidet for den historiske sannhet.

Kaptein Tornøe var en gammel og kjær venn og det er vanskelig å fatte at også han er borte. Men han vil leve i minnet hos så mange.

O.M.

Med dette nummer

avslutter vi denne årgang av FOLK OG LAND, den 19.de. Neste nummer, som altså blir det første i jubileumsårgangen 20, kommer 8. jan. VÅRE KONTORER holdes stengt fra og med 19. desember 1970 til og med 5. januar 1971.

God jul og vel møtt i det nye år!

M.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Av alle tåpelige organisasjoner som opererer fra den politiske venstreside i Norge idag, tar vel KROM kaka som den tåpeligste, og det vil jo ikke si så lite.

Denne organisasjon som går inn for å reformere det norske fengselsvesen, viser en omsorg for fanger som sitter i disse som er mildt sagt utrolig. Når man leser en av de talløse artikler som KROM-gutten selv, dr. philos (selvfølgelig!) Thomas Mathiesen, strør om seg med i pressen, så skulle man tro at man ennå levde i salig Kristian V's tid.

Etter artiklene å dømme, er KROM's ideal av et fengsel en luksushotellaktig institusjon, betjent av psykiatere, den ene mer forståelsesfull enn den andre. Med andre ord, et sted hvor utslitte forbrytere virkelig kan slappe av mellom slagene.

KROM skal etter sigende også nyttiggjøre seg av dette velsignede hokuspokusbegrepet demokrati, og KROM's versjon kan da selvfølgelig ikke være noe annet enn «demokrati i fengslene». Det skal vel godt gjøres å kolportere noe mer idiotisk enn dette.

Men ofrene da, er det ingen som tenker på dem? KROM mener sannsynligvis at det er disse som skal straffes, siden de går omkring og frister stakkars utilpassede, karaktersvake forbrytere over evne. Denne uhyrlige uforskamphet, som dessuten i sitt vesen er så usolidarisk at en stakkars venstreforvridd kan få hetta av mindre, bør selvfølgelig ikke gå upåaktet hen. Botsfengselet burde være en passelig anbringesanstalt for disse. Det ville ikke forundre oss om enkelte KROM-ideologer tenkte i slike baner.

Den utvikling som kriminalitetsstatistikken viser oss, burde heller gi seg det utslag at man skjerpet straffene. Man burde for eks. ta i bruk korporlig straff, og innføre 100 % erstatningsplikt for lystødeleggere. Da ville enkelte kanskje tenke seg litt bedre om.

Det er i alle fall hevet over enhver tvil at KROM's virksomhet og spesielt de konsekvenser den vil ha hvis

den ikke blir stanset, ikke er annet enn samfunnskadelig, og den rette plass for slike termitter burde være på samme side av gitteret som man plaserer ransmenn og andre forbrytere. E

Norske ikke-volds-soldater?

Sant å si ble vi en smule oppskaket da vi så denne overskriften i en Østlandsavis for kort tid siden. Et øyeblikk trodde vi faktisk at herefter skal ikke norske soldater skyte tilbake på fienden, men ta ham imot etter beste venstreoppskrift, med å sitte på huk foran de fremtredende stridsvogner, bare iført mini og røde flagg.

Man blir lett skremt i tider som disse, og vår reaksjon må karakteriseres som

høyst normal etter dagens omstendigheter. Men så ble vi altså gledelig overrasket. Det dreiet seg slett ikke om et nytt venstre-angrep på Forsvaret, men om et rett og slett fornuftig forslag fra ekspedisjonssjef Reidar Godø i Forsvarsdepartementet. Det gikk i korthet ut på at våre vernepliktige masser også skulle bibringes kunnskaper om hvordan man opptrer under en eventuell okkupasjon. Og forslagsstilleren mente det ikke som et «alternativ» til militærtjenesten, men som en tilleggsutdannelse til den vanlige sådanne.

Falsk beskjedenhet forbyr oss å nevne at vi for lange tider siden har vært inne på denne tanken her i våre spalter, og var det ikke for at han var ansatt i Forsvarsdepartementet, ville vi mistenkt forslagsstilleren for å være en potensiell nazist — minst. Isach

Høyre, venstre og nasjonalisme

Trygve Engen stiller seg (Folk og Land 7. 11.) kritisk til betegnelsen «høyrekrefter» på norske ungnasjonalister. Han slår fast at høyre—venstre-båsene passer for de gamle materialist-ideologiene, men nasjonalismen står over alt dette, har sitt grunnlag i biologiske og åndelige livslover. Engen lanserer sogar et nytt navn på vår retning: Biokratiet.

Stordelen av dette føler ihvertfall jeg meg enig i, men det ville være verdifullt å få en grundigere diskusjon omkring problemene, en opprydding i begreper.

For det første: Selv om høyre-venstre skillet er meningsløst anvendt på dagens kortsiktige ego-politikk, karakteriserer det likevel historisk sett noe vesentlig ved samfunnsrettede bevegelser. Den franske proletarrevolusjon av 1789 viste for første gang tydelig at der finnes to fundamentalt forskjellige måter å oppfatte mennesket og samfunnet på: Venstresynet som uavhengig av alt naturgitt setter opp evige likhets- og frihetsideer og gjør dem gjeldende for enhver nasjon, enhver folke-

gruppe. Og høyresynet som legger vekt på medfødte betingelser hos et individ, hos en rase, og spør etter frihet for hvem, likhet mellom hvem og hvorfor dette.

Og Engen vil kanskje ikke benekte at vi, ut fra det jeg her har sagt, må kunne si at nasjonalismen er en høyreretning. På grunnlag av mer og mindre klare kriterier risser nasjonalismen opp skillelinjer mellom folkegruppene. Av den kvantitative masse stiger frem et kvalitativt hierarki.

I det internasjonale system har derfor de biologisk og åndelig betingede livslover en tydelig positiv funksjon og verdi. Mer rom for tvil — og strid — blir det når vi legger det indre, nasjonale system under lupen. Særlig på et så etnisk homogent samfunn som eksempelvis det norske er det vel ikke logisk entydig hvordan de eksisterende biologiske livslover skal kunne appliseres. Kort sagt: Hvordan bør samfunnet organiseres politisk, økonomisk og kulturelt ut fra det vi biologisk/åndelig vet om mennesket på de forskjellige rasetrinn? Hva innebærer altså konkret det Engen kaller det organiske samfunn?

KAMPSANGER FRA DENGANG:

Legg armen din om Noreg

12.

Slik sang også «landssvikerne» om tro på og kjærlighet til Norge. Teksten var av samme dikter som skrev den før gjengitte «Germanias velduge tidebolck», så det var såvisst ingen motsetning mellom dette å være norsk patriot og pangermanist.

Poco lento. Reidarson

1. Legg ar - men din om No reg, den jord som
all tid var oss god og gav oss glad sitt
ri - ke liv og var - me hjar - te - blod

- Legg armen din om Noreg, sign kvar ein stor og liten heim og mor og far som strevar der og kvart eit barn kring deim.
- Legg armen din om Noreg, alt det vi kallar fedreland, so tett og trygt som berre Du og ingen annan kan.

Den store svakhet høyresiden (unnskyld uttrykket) tradisjonelt har lidd under i sin kamp med de forskjellige venstreideologier har ofte vært dens mindre presise begrepsapparat og dens manglende helhetsanalyse av samfunnet. Vi ser i dag hvordan søkende ungdom godtar marxismens «fasit» til livets og statssystemenes problemer. Vi ser hvordan presse og kringkasting stadig mer preges av et venstredradikalt menneskesyn.

Forhåpentlig kan Trygve Engen bidra sitt til det ideologiske oppklaringsarbeidet som foregår blant norske ungnasjonale, og som aldri har vært så tvingende nødvendig som idag.

Øystein Ulv

Siste nytt

fra redeskjendingsfronten er at enkelte moteforretninger her i Oslo har tatt i bruk utstillingsfigurer med brun hud og umiskjennelige negroide trekk. Er det skjedd etter ordre fra «Tante U», eller er simpelthen alminnelige «hvite» utstillingsfigurer ikke gode nok lenger? Er bastardiseringen kommet så langt her i landet at man ikke kan selge klær hvis de er påført «hvite» utstillingsfigurer, eller er klærne blitt så idiotisk tåpelige at en bare kan vise dem frem på farvede utstillingsfigurer? Hvis det siste er riktig, så er det jo ennå et håp, men hvis det første er riktig, så . . . vi gremmes. E.

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

Et mørklagt kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentligrettslige former — ennsi å søke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Artikkel 3

Ole Nilsen synes ikke at likvideringer er den rette betegnelsen for snikmord og skriver til oss:

— «Men jeg er ikke helt enig med Dem i Deres siste artikkel om okkupasjonstidens likvideringer. Jeg synes De er altfor hensynsfull når De bruker ordet **likvideringer**. Ordet er altfor pent. Det likesom kamouflerer at det gjelder feige snikmord. Av den grunn har jøssingene konsekvent benyttet ordet likvideringer, da det pynter og forskjøner ugjerningene. Jeg tillater meg derfor å foreslå at FOLK OG LAND benytter ordet **snikmord** istedenfor likvideringer.»

Vår spesielle medarbeider skriver:

JEG ANKLAGER

Når en skal studere og fordype seg i et slikt stoff som okkupasjonstidens likvidasjons- og sabotasjekompleks består av, bør to ting være helt klare for en selv. For det første må man få forståelsen av det djevleske spill som ble registrert fra London i tiden 1940—45, og som gikk ut på å så hat mellom sivilbefolkningen og NS, at terrorbombing og sprengning av sivilproduserende bedrifter ikke først og fremst sikter mot en materiell ødeleggelse rettet mot okkupasjonsmakten, men ad en djevlesk utpekulert vei å velte elendigheten og ansvaret over på dem som bare gjorde sin plikt.

For det andre, man må kunne holde sine følelser i sjakk, selv om det kan være vanskelig når hele berg av elendighet slår en i ansiktet. Det er vel heller ikke noe menneske gitt helt å kunne holde sorg og fortvilelse over dette i tømme.

Bakgrunnen for at det måtte skje som skjedde, skal jeg ikke ytre meg om. Det får andre gjøre. Men som før nevnt, anser jeg det som min plikt å bringe frem visse foreteelser av et hittil dunkelt og fortiet kapittel av vårt lands historie om ubøtete, samfunnsskadelige ugjerninger. —

Vi har her i Norge i dag en del mennesker som oppriktig og ærlig har tatt opp sin innsats i «Mord A/S» til ny vurdering og erkjent at de har feilet — de angrer.

Men dessverre er det også de som den dag i dag skryter av sine «heltegjerninger» som bl. a. besto i snikmord. «De var soldater», er det blitt hevdet.

De «gode» nordmenn, som under okkupasjonstiden satt trygt i London og trøstet seg med bl. a. å oppfordre andre til mord og mordbrann, lage bigamilover, forberede historiens største rettsparodi m.m., har for all tid fått riset sine navn på narrenes minneplate. For så vidt kunne alt ha vært vel og bra.

Men når selvsamme menn og kvinner (som forøvrig minner meget om personene i Laxness' bok «Kjempeliv i høye nord») fikk en diktatorisk makt over dem som ble på sin post og gjorde sin plikt, oppsto de situasjoner som utløste råttenkapen.

Hvis man riktig går dette området etter i sømmene vil man oppdage noe meget interessant, nemlig at mord og sabotasje kom likesom i bølger, og det ved tidspunkter da London-guttene og deres herrer ble redde for en normalisering av forholdet mellom okkupant og okkupert. For det var nemlig slik at forholdet mellom Londons intelligens og virkningen av deres gjerninger og virke forøvrig, ikke alltid slo ut til deres fordel. Derfor fikk vi Øksfjord, Majavatn, Bittern, Tinnferjen, Bindalen, Martinsen og mange andre. Disse hendelser skapte forutsetninger for en ytterligere opptrapping av mord og ødeleggelse.

Virkningene av denne virksomheten resulterte i folkerettslige forholdsregler fra tyskernes side. Dødsdommer og innesperringar ble i propagandaen utnyttet av emigrantene på en så djevlesk utpekulert måte, at eksessene sommeren og høsten 1945 bare var en naturlig følge.

Det var et hatets og umenneskelighetens evangelium

som i sin ytterste konsekvens konkluderte med mord og vold som det eneste saliggjørende.

Jeg har den dag idag — 25 år etter okkupasjonen vanskelig for å tilstå disse mennesker, det være seg ansvarlige eller håndtlangere, det minimum av positive trekk som gir dem rett til å kalle seg mennesker.

Noen har vel angret og erkjent; andre har helt enkelt mistet evnen til det. De verste har aldri eiet evnen til å gå irecte med seg selv.

Jeg anklager disse mennesker for over 200 snikmord.

Jeg anklager dem for mord på over 2000 uskyldige passasjerer på offentlige transportmidler.

Jeg anklager dem for kvelning, skyting og knivmord av kvinner og barn.

Jeg anklager! G.K.

7. Arnheim, Finn

Drammen. Vår sjef for manntallkontoret i byen. Ble funnet skutt utenfor Drammen. Liket hadde ligget i flere dager før man fant det.

Kilde: Norsk Tidend nr. 105 (441), London, lørdag 30. 12. 1944.

N.T.B., fra Stockholm

8. Jonassen, Fritz

Ifølge Tønsberg Blad ble den 26-år gamle politikontabel Fritz Jonassen fra Horten, skutt forleden. Det skjedde da han ved halvni tiden om morgenen skulle krysse Rustad-gaten og Sollistrandveien på vei til sitt arbeide. Han ble rammet av 6—7 skudd og døde tre timer etterpå.

«Jonassen har arbeidet for Nasjonal Samling siden 1940», forteller Tønsberg Blad.

Kilde: «Norsk Tidend», nr. 88 (434), London, onsdag 1. november 1944.

N.T.B. — Stockholm

1. 11. 1944.

(Forts. side 10)

De vestlige demokratier trykker Spania til sitt bryst

— Inn i Fellesmarkedet og på vei inn i NATO —

Mens man her hjemme fremdeles driver sin idiotiske utenrikspolitikk med å blande seg opp i andre lands indrepolitisk forhold ser det ut til at man har bedre forstand i USA. Vi husker jo alle den hets som opp gjennom årene har vært drevet mot Franco-Spania, som ikke var demokratisk nok for de hjemlige grautpolitikere. I det siste har hetsen dabbet av og man har isteden vendt seg mot Hellas, som har omtrent nøyaktig samme styre og mot Sør-Afrika og Rhodesia hvor våre hvite stammefrender forsøker å forsvare den sivilisasjon de har bygget opp. Når man nå her hjemme tier om Spania, så er det vel ut fra forståelsen av hvor nødvendig dette land er både for NATO og for Fellesmarkedet og fordi man ser at USA naturligvis bare tar hensyn til det og blåser de norske heimedemokrater en lang marsj.

1. oktober gikk Spania inn i Fellesmarkedet uten at det vakte noen oppmerksomhet her hjemme og fra samme dato ble det en endring i forholdet mellom USA og Spania, som det burde ha vært grunn for norsk dagspresse til å beskjeftige seg med.

Otto Skorzeny, der som kjent er bosatt i Madrid, kommer inn på disse endrede signaler i en artikkel i DEUTSCHE WOCHENZEITUNG. Han nevner at de amerikanske militærbaser i Spania ble bygget opp fra 1956 av med marinebasen i

Rota som den viktigste. Den er hjemmestasjon for de atomdrevne u-båter. Og luftvåpenbasen i Torejon ved Madrid er en av USA's største luftbaser i Europa. Fra 1962 av var det på alle disse militærbaser i Spania en dobbeltkommando og begge lands flagg var heist side om side. Da avtalen mellom de to land utløp i år ble det forhandlet påny og for ikke så lenge siden ble det undertegnet en ny avtale som var meget fordelaktig for Spania. Fra 1. oktober av er de amerikanske tropper bare i Spania som «gjester» og får bare lov til å nytte basene, som står helt under spansk kommando, som gjester. En ordning som viser Spanias stigende innflytelse i verden.

President Nixons besøk i Spania understreket Spanias betydning i Middelhavet. Det er ikke å tenke på et forsvar av NATO-landenes sydflyanke uten Spanias medvirken. President Nixon kom derfor til Spania på sin europareise — og for eksempel ikke til Bonn — skjønt det som kjent består utenrikspolitiske motsetninger mellom de to land. Spesielt må en da merke seg at de har forskjellig oppfatning av striden i Midt-Østen, hvor Spania helt entydig står på de arabiske lands side, mens USA som kjent enda mere entydig står på Israels — så entydig at verdensfreden settes i fare. Likevel er altså situasjonen den — ikke minst på bakgrunn av Sovjets oppladning i Middelhavet.

(Forts. side 15)

Franco taler i Barcelona (i 1966)

Folke Bernadottes morder skriver bok

OG HEVDER AT DET VAR ENGLAND SOM HISSET STERNLIGAEN TIL MORDET

En jødisk journalist ved navn Baruch Nadel, som etter hva det opplyses er fast medarbeider i avisen Maariv i Israel, har kunngjort at han i nær fremtid skal utgi på et dansk forlag en bok om mordet på Folke Bernadotte 17. september 1948. Boken er oversatt av den danske oversetteren Hanna Kaufmann, som etter alt å dømme er en trosfrende av forfatteren. Hun har i det store kjøbenhavnblad «Berlingske Tidende» gitt en redegjørelse for hva boken inneholder.

Man får bl. a. vite at Baruch Nadel selv var en av de fire jødiske gangstere som koldblodig myrdet Folke Bernadotte da denne som FN's offisielle megler oppholdt seg i Jerusalem for 22 år siden. Hanna Kaufmann påstår videre at det var engelskmennene som hadde anstiftet mordet og fått den zionistiske terrororganisasjon «Sternligaen» til å utføre det. Foranledningen til mordet skulle etter hva Nadel påstår i sin bok ha vært at engelskmennene la frem bevis for at Folke Bernadotte skulle ha vært en hensynsløs antisemitt, som dels veger seg for å overføre 5 000 jøder fra tyske konsentrasjonsleire til Sverige og dels motsatte seg de jødiske ønsker når det gjaldt Israels grenser, Jerusalems nasjonalisering m.v. Høydepunktet i Nadels bok er ifølge Hanna Kaufmann gjengivelsen av et «hemmelig brev» fra Folke Bernadotte til selveste Heinrich Himmler. Brevet oppgis å være av 10. mars 1945 og i en passus heter det:

«Jødene er like lite ønsket i Sverige som i Tyskland. Derfor forstår jeg Dem fullkomment i jødespørsmålet.»

«Efter hva medisinalråd Kersten har meddelt meg har De til ham friggitt 5 000 jøder for transport til Sverige. Jeg er ikke fornøyet med det, for jeg vil ikke transportere noen jøder. Men da jeg ikke offisielt kan vegre meg for å gjøre det, så ber jeg Dem, gjør det De, herr Himmler! — —»

«Deres V-våpen skyter dårlig på London. Jeg vedlegger en skisse over hvor engelske militære forråd ligger.»

Så langt redegjørelsen i Berlingske Tidende av Hanna Kaufmann, som også hevder at det var britiske agenter som lot Sternligaens terrorister få kjennskap til dette brev, som i tur og orden ledet til at disse beslut-

Grete Folke Bernadotte

tet seg til å likvidere den svenske FN-megleren.

Vår svenske kollega FRIAR ORD, som i disse dager har måttet innstille etter ca. 20 års virke, knytter følgende kommentarer til boken:

«Nå vil det seg imidlertid så ilde for paret Nadel-Kaufmann at deres sensasjonsskrift er bygget på en løgn, som ble offentlig tilbakevist allerede for mere enn 10 år siden. Bernadottes «hemmelige brev» har aldri eksistert annet enn som en forfalskning, i Sverige klarlagt i Dagens Nyheter 9. mars 1956.

Hvem som har utført forfalskningen er aldri blitt klarlagt trass i ivrig etterforskning. Følger man den gamle reglen i kriminalsaker og spør cui bono, til fordel for hvem, så peker jo alle indisier mot de fanatiske zionisters eget hold. Man oppnådde det mål som åpenbart ble tilstiltet, å mistenkeliggjøre Folke Bernadotte som jødefiende for å få mulighet til å likvidere ham da han som upartisk megler syntes å stå iveien for zionistenes mest ekspansive planer og hensikter.

I alle de nordiske land, og det gjelder ikke minst Danmark har vel fremdeles idag de fleste mennesker som etter annen verdenskrigs slutt fulgte Folke Bernadottes like modige som selvoppofrende arbeide i den svenske etterkrigshjelp — ikke minst til fordel for de befridde tyske jødene — hans personlighet og innsats i friskt minne. Han fremsto for alle nordiske folk, og endog på det internasjonale plan, som en personifisering av de rent humanitære idealer som han i årrekket hadde

anledning til å hevde og arbeide for i sin egenskap av Svenske Røde korsets formann og dyktige organisator. Hans død for mordkuler i Jerusalem traff det svenske folk som et sjokk og utløste en faktisk landsorg, og vi vet jo at denne sorg med dyp følelse ble delt også av utallige jødiske mennesker som hadde ham å takke for at de ble reddet til en ny eksistens i Danmark, som i Sverige og adskillige andre land.

Nå kan man med god grunn spørre seg: Av hvilken grunn har den jødiske journalist og Bernadotte-morder Nadel og hans dansk-jødiske oversettere falt på den vanvittige idé nettopp i disse dager å varme opp en gammel forlengst avlivet løgnhistorie og servere den som en ny historiedokumentasjon?

Og hvorfor har akkurat et dansk (eller dansk-jødisk) forlag (Branner & Korch) funnet det opportunt i dagens situasjon å befatte seg med en slik affære? At det fra forlagets side dreier seg om ren geschäft — omenn en høyst usmakelig sådan — kan man kanskje gå ut fra, ikke minst på bakgrunn av den kjempereklame man allerede lenge i forveien har gitt det skjendige skrift. Har forfatteren Baruch Nadel også selv vært drevet av samme simple motiv? Riktignok kan han nå uten risiko for noen juridisk baksmell bekjenne sin morddåd. For mordet er juridisk preskribert (Det er bare i Vest-Tyskland krigsforbrytelser aldri preskriberes — det ville jo stride mot den evige kollektivskyld som alle Bonnregjeringer er blitt tvunget til å akseptere).

I sin tid tok den nystartede israelske regjering avstand fra mordet på Folke Bernadotte og dennes franske medhjelper oberst Sérot. Men da den svenske regjering forsøkte å formå zionistregjeringen til å sette igang ordentlig etterforskning etter morderne og gi en klar utredning om mordafæren, så viste det seg at de israelske myndigheter var helt ute av stand til og/eller uvillige til å foreta en slik utredning. Dette forhold gjorde at den svenske riksadvokat tilslutt utpekte en høy kriminal-kommisjon, som fikk i oppdrag å granske det israelske såkalte etterforskningsmateriale. Denne granskning ble ferdig i mars 1950. I sin sluttbe-

(Forts. side 12.)

Da Knut Hamsun ble plaget av sorenskriver Stabel

Og bekjente at han «med sinn og samvittighet» tilhørte NS.

Det har opp gjennom årene etter Knut Hamsuns død vært gjort iherdige anstrebninger på å fremstille dikteren dels som så gammel og sløv at han ikke visste hva han gjorde og dels som en slags halvjøssing når alt kom til alt. Trass i hans åpne bekjennelse til Nasjonal Samling og til Quisling opp gjennom alle år har man gjort et nummer av at han i nødens stund da den rettslige plyndring foregikk nevnte at han ikke hadde betalt kontigent til NS og derfor kanskje ikke egentlig var medlem.

Dagens fortsatte jøssingvelde i dette land trenger den døde Knut Hamsuns verdensberømmelse til å pynte på sin sviaktende anseelse med og derfor denne omskaptede Hamsun. De har jo også kunnet finne støtte for disse bestrebelsener i et par bøker fra hold som sto dikteren nær og som har funnet det opportunt å tute med ulvene. Men det skal også understrekes at fru Marie Hamsun alltid holdt sin sti ren.

Rett betenkt er vel kanskje den kraftigste dom over «rettsoppgjøret» dette at folk under trykket av særdomstolens raseri forsøkte å trekke frem en slik tvil om hvorvidt det forelå noe direkte partimedlemskap. Når det gjaldt Knut Hamsun, så hadde han jo så ofte og på mange måter demonstrert sin innstilling — og sitt «Landssvik» at et partimedlemskap ingensomhelst betydning kunne ha i rettslig henseende. Når det imidlertid i hans sak, som i flere

andre, ble gjort til et avgjørende punkt av forsvaret, så viser det at det her dreiet seg om en klar politisk forfølgelse — og at alle var på det rene med det.

Men, tilbake til Hamsun. Før den rettskomedie hvor han ble plyndret for sin formue — mens man ikke reiste vanlig landssviksak mot ham av hensyn til opinionen! — ble dikteren fremstillet i Sand forhørsrett. Vi har lest igjennom referatet fra dette rettsmøte og, det gir et noe annet bilde av dikterens innstilling enn den man nå lanserer. Og det var før man utsatte den gamle mann for den vederstyggelige behandling på gamlehjem og galehus — noe som kunne knekke enhver. Noe det tilsiktet. Vi skal se litt på noen av Hamsuns uttalelser i dette møte slik de gjengis i Aftenpostens referat 25. juni 1945.

Rettsmøtet ble administrert av sorenskriver P. L. Stabel.

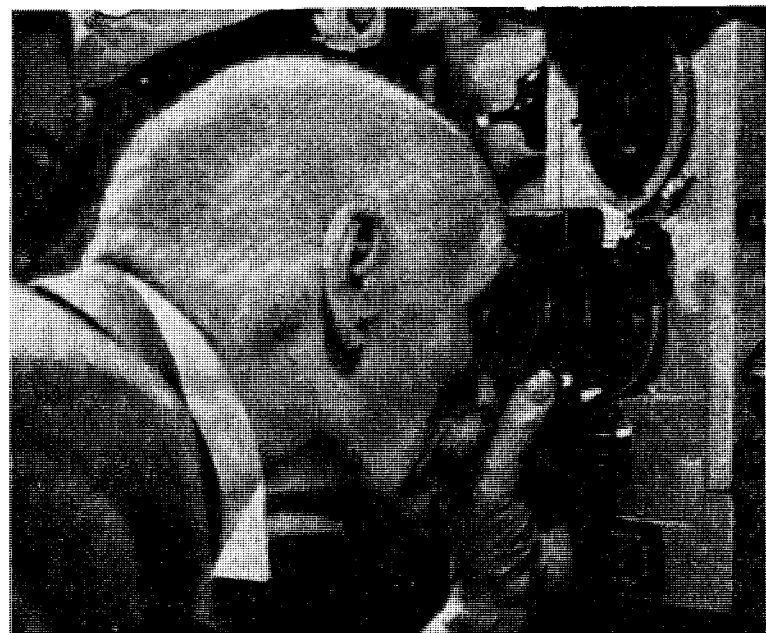
«— Har De vært medlem av NS? spør sorenskriveren.

— Jeg har aldri meldt meg inn, men en mann ved navn S. F. her fra Grimstad kom og satte et merke på meg, og fra K. i Arendal fikk jeg et innmeldesskjema, men det har jeg aldri undertegnet. Jeg gled inn i NS, og jeg syntes det var mang bra mennesker som holdt til i den leiren.

— Syntes De virkelig det?

— Ja, jeg gjorde da det. En leser jo både om den ene og den andre som har vært medlem, endog dommere.

(Forts. side 12)

I 1943, bare to år før han ble trukket for retten i Norge, fikk Hamsun anledning til å bese en tysk u-båt og satte seg interessert inn i de forskjellige sindrige krigsinnretninger. «Krigen var jo over», sa han.

OLE NILSEN:

Nazisten Johannes Brahms

De sosialistiske rødrevert i Kringkastingen forkynner regelmessig at NRK er en liberal og tolerant kultur-institusjon, hvor alle politiske oppfatninger kan komme til orde. Det lyder vakert, men det er dessverre ikke sant. Mikrofonen er forbeholdt de utvalgte, først og fremst rødrevenes venner og sympatisører, og dernest alle de harmløse fjols som rødrevene ikke behøver å frykte. De øvrige, som rødrevene frykter og hater, for eksempel NS-folk, står på svarteliste og blir konsekvent nektet adgang til mikrofonen. Slik er sannheten om den tolerante «kulturspreder» NRK.

Det er selvfølgelig beklagelig, men det er ikke forbausende. Det som imidlertid er forbausende og sjokkerende er at også musikkavdelingen har sin svarteliste. Et mesterverk som «Pan» av David Monrad Johansen sto på svarteliste i mange år — fordi man ikke likte komponistens politiske innstilling. Selveste Christian Sinding sto også på svarteliste.

Musikksjefen i NRK blir sikkert irritert når jeg minner ham om denne besynderlige form for toleranse. Han vil muligens hevde at dette skjedde for lenge siden, og at svartelister for musikk er en saga blott. Jeg vil da innvende at svartelister fremdeles blir brukt i musikkavdelingen, og jeg er villig til å nevne et eksempel. TRIUMPHLIED opus 55 av Johannes Brahms står på svarteliste i NRK. Det er en praktfull komposisjon for kor og orkester, med partier av vidunderlig skjønnhet. Den er anerkjent som et mesterverk innen kor-litteraturen.

Men hvorfor er dette mesterverk på svarteliste, vil De kanskje spørre? La meg svare med et annet spørsmål: Hvorfor blir ikke Wilhelm Rasmussens praktfulle Eidsvoldsoyle reist? — Nå begynner De sikkert å lukte lunt. Det er som kjent ikke nok at en kunstner lager et mesterverk. Han bør helst også ha en anerkjent politisk oppfatning hvis mesterverket skal bli tolerert av efterslekten.

Brahms skrev TRIUMPHLIED som en hyldest til prøyssernes seier over franskmennene for hundre år siden. Han var 37 år da Frankrike uten særlig grunn erklærte Prøyssen krig i

1870. Han ble voldsomt forbitret over krigserklæringen, og besluttet å melde seg som frivillig i den prøyssiske armé. Dette ønske fikk han imidlertid ikke oppfylt. Men da Frankrike hadde tapt krigen, skapte han et ruvende minnesmerke i toner over prøyssernes seier — TRIUMPHLIED opus 55 for kor og orkester.

Det mesterverk står altså på svarteliste i NRK av politiske grunner. Kristian Lange finner det nemlig høyst upassende å fremføre musikk som hylder prøyssisk militarisme. Slik musikk er etter hans mening nazistisk, og derfor passer den best på svartelisten. Brahms burde i det hele tatt ha skammet seg over å skrive nazistisk musikk til ære for prøyssisk militarisme, mener den tolerante musikk-sjef.

At Brahms blir erklært for nazist er naturligvis hyggelig for oss som blir utskjelt for det samme. Vi har grunn til å føle oss smigret over å ha kommet i så godt selskap.

Men Kristian Lange har ingen betenkeligheter med å fremføre musikk som hylder f. eks. russisk militarisme. Tsjajkowskys ouverture som skildrer russernes seier over franskmennene i 1812 blir ofte spilt i NRK. Herr Lange har tydeligvis intet imot at denne begivenhet blir forherliget i toner. Derimot liker han ikke at Prøyssens seier over Frankrike i 1871 blir lovprist på samme måte. Mener han at tyske komponister ikke har rett til å gi uttrykk for patriotisme?

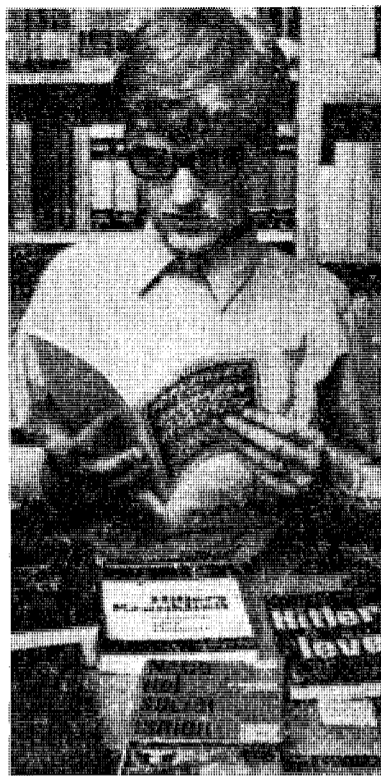
Jeg tviler ikke på at Kristian Lange vil blånekte for at NRK har svartelister over politisk uønsket musikk. Han vil sikkert protestere indignert over at han blander sammen politikk og musikk. Det skal derfor bli interessant å se hvor flink han er til å ro. For øvrig er det mitt inderlige ønske at denne artikkelen må bidra til å provosere frem det bannlyste mesterverk av Johannes Brahms. Men jeg innrømmer at mulighetene er små.

Ole Nilsen

ANNELIESE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Nasjonalsosialistiske studenter i Danmark

TRER ÅPENT FREM OG FÅR RETT TIL BRUK AV STUDENTER-OPPSLAGSTAVLEN

Povl Riis-Knudsen, den unge danske student som trådte åpent frem som nasjonalsosialist.

Ved en lang rekke universiteter i Europa og USA eksisterer det nå nasjonalsosialistiske studentergrupper som driver politisk virksomhet på like fot med andre politiske grupperinger. Det skulle da også bare mangle at så ikke ble tillatt i land som hevder demokratisk frihet til både å ha meninger og til å forfekte dem. Pussig er det da å notere seg at i de nordiske land, som er så framifrå demokratiske, har man vært minst villige til å godta en slik demokratisk rett til også å ha en annen politisk oppfatning enn den the Establishment bygger på — når det da ikke gjelder kommunister og andre grupperinger på ytterste venstre fløy.

Nå ser det imidlertid ut til at nasjonalsosialistiske studenter i Danmark, nærmere bestemt ved Universitetet i Århus, har klart å sikre seg visse demokratiske rettigheter og iallfall en formell rett til å ha et annet syn. Når vi sier formell rett, så er det fordi de hykleriske demokratier jo har så mange måter å komme annerledes tenkende tillivs på og som midler i den meningsterror som drives i demokratiets navn. Vi tenker på økonomisk press, på uthengning og skandalisering i den ensrettede partipresse, på allslags sjikane mot enkeltpersoner, for bare å nevne noe som vil være kjent også fra forholdene her hjemme.

Men, de danske nasjonalsosialistiske studenter har

altså på sett og vis klart å bryte igjennom fordi de har våget å tre åpent frem og ikke lar seg skremme av den demokratiske hets. Det er det danske ukemagasin «NB!» som beretter om dette i sitt nummer for 9. oktober. Vi gjengir:

«Nazi-studier på universitetet

Samtidig med at aktivister i København gikk i gatekamp for revolusjonens sak, ble det utkjempet en liten kamp i den annen ende av den politiske skala på en oppslagstavle på Århus Universitet. I september ble det dannet en fraksjon av Danmarks National-Sosialistiske Ungdom på Universitetet, og dens ca. 10 medlemmer fikk tildelt en plass på oppslagstavlen i Studenternes Hus på samme måte som andre tilsluttede fraksjoner. DNSU-skiltet og oppslagene ble revet ned like hurtig som de nazi-interesserte satte dem opp, og en student innsendte et krav til studenterhusledelsen om at de ble nektet adgang til oppslagstavlen.

Trusler: Pressens omtale av saken bevirket at et medlem av fraksjonen måtte tre offentlig frem. Stud. mag. Povl Riis-Knudsen, 20, fra Ålborg som lot seg intervju og fotografere, sto plutselig som det første beskuelige eksemplar av den ungnazistiske rase i Danmark. «Jeg trodde at man 25 år etter krigen kunne snakke fornuftig om disse ting, men det er altså ikke tilfelle. Jeg har mottatt anonyme trusler om å bli gjort kald og hørt antydninger om at jeg bare kan bli gatefeier når jeg er ferdig med mitt studium», sier han.

Uansett om nazi-fraksjonen i Århus ikke er større og foreløpig ikke har andre pretensjoner enn en studieklubb, er den interessant i en tid da reaksjonen melder seg ovenpå aktivist-urolighetene. Den halve snes studenter har funnet sammen fordi de kan bli enige om at landet er ute av lage og at det står overfor et økonomisk og moralsk forfall. De har brukt fritiden til å studere den nasjonal-sosialistiske litteratur på Statsbiblioteket i Århus og er kommet til det resultat at ideene kan brukes idag. «Vi får alltid kastet Hitlers ugjerninger i nesen. Bortsett fra at jeg mener å kunne bevise at Hitler ikke startet 2. verdenskrig, og at historien om de 6 millioner jøder ikke

passer, tror jeg at vi har bruk for den nasjonal-sosialistiske løsning i dag», sier Povl Riis-Knudsen. «Det Hitler gjorde var et forsøk, vi må bare sørge for at feilene ikke gjentas.»

IDEENE: Nazi-gruppens sympatier må derfor falle sammen med ideer som sist hadde vind i seilene i 30-årene. Fra en samtale med Povl Riis-Knudsen kan siteres følgende karakteristiske avsnitt:

«Vi må avskaffe u-landshjelpen, Danmark er ikke økonomisk rustet til å låne ut når vi selv må låne.»

«Hver enkelt rase står seg best på å holde seg ren. F. eks. tror jeg ikke at blandingen mulatt er heldig.»

«Raseadskillelsen i Sør-Afrika er ikke av det onde. De svarte i Sør-Afrika har en meget høyere levestandard enn i andre afrikanske land og det tror jeg er viktigere for dem enn politisk frihet.»

«Hva skal vi med fremmedarbeidere så lenge vi selv har arbeidsløshet. Danmark er ikke rustet til å motta så mange utlendinger. Det må være mere kontroll med om de har sykdommer og kriminell fortid.»

«Jugoslaver kan ikke bruke våre toaletter, de står på setet.»

«Noen krefter er interessert i å ødelegge ungdommen med narkotika. Det må stanses nå. Enten frigir man stoffet og lar folk seile sin egen sjø, eller også stopper man det. Selgerne må ha langt strengere tukthusstraffer. Det kan heller ikke være meningen at danske borgere skal betale for dem som selv

(Forts. side 15)

Den gamle, trofaste danske nasjonalsosialist Sven Salicath, som har holdt den gamle glød vedlike og utgir sitt blad Fædrelandet. Her under et stort Hitler-bilde.

Oscar Aall:

Drapet på Quisling — 25 år

Betydningen av enhver historisk innsats av en hvilken som helst historisk personlighet må vurderes mot en bakgrunn av uvirkelighet: Mot noe som ikke ble — men som kunne ha blitt.

Derfor vil der alltid være delte meninger om historiske personligheter, — fordi snart denne, snart hin tenkte mulighet brukes som bakgrunn for vurderingen.

Vurderingens egen kvalitet avhenger av hvor aktuell den tenkte mulighet faktisk har vært.

Den bakgrunn man vanligvis har gjort bruk av når man har vurdert Quislings opptreden undr okkupasjonen har gjerne vært denne:

Selv om vi var blitt okkupert, så kunne vi drevet vår forretning og vårt politiske småkjekkel omtrent som før, røkt omtrent like mange sigaretter, spist omtrent like meget kjøtt og sjokolade, hvis det ikke var for den forferdelige Quisling.

Samtidig har pressen gitt oss skremmende tall om okkupasjonsforholdene andre steder: I Polen 5 mill. drep- te sivilpersoner, i Sovjet 6 mill. i Tsjekkoslovakia 1 mill., i Belgia 0,3, i Nederland 0,5.

Ingen går vel god for riktigheten i disse tall: De kan være fordoblet eller tredoblet. Men selv om der også på ett eller annet av dem skulle være lagt til et null er de forferdende: De lar oss ane en blodtørstig, rasende tiger i saueflokken. Kanskje provokasjon og retorsjon? Det er ikke lett å forestille seg at det skulle ha falt den naturlige å være så meget mildere og saktmodigere her, — og uten støtte i den treghet vantenkninæen gir ville almenheten heller ikke ha greid det. Det trengs de samme bøddelegenskaper til å henvette en nordmann som en russer eller polakk.

Et viktig moment er det også at den norske handelsflåte under hele krigen gjorde en viktig kriegsinnsats for de allierte: Det kunne lett friste til represalier mot den hjemmenværende sivilbefolkning.

Allikevel var forholdene her i landet den rene idyll sammenliknet med de andre nevnte, besatte land.

Årsakene var to:

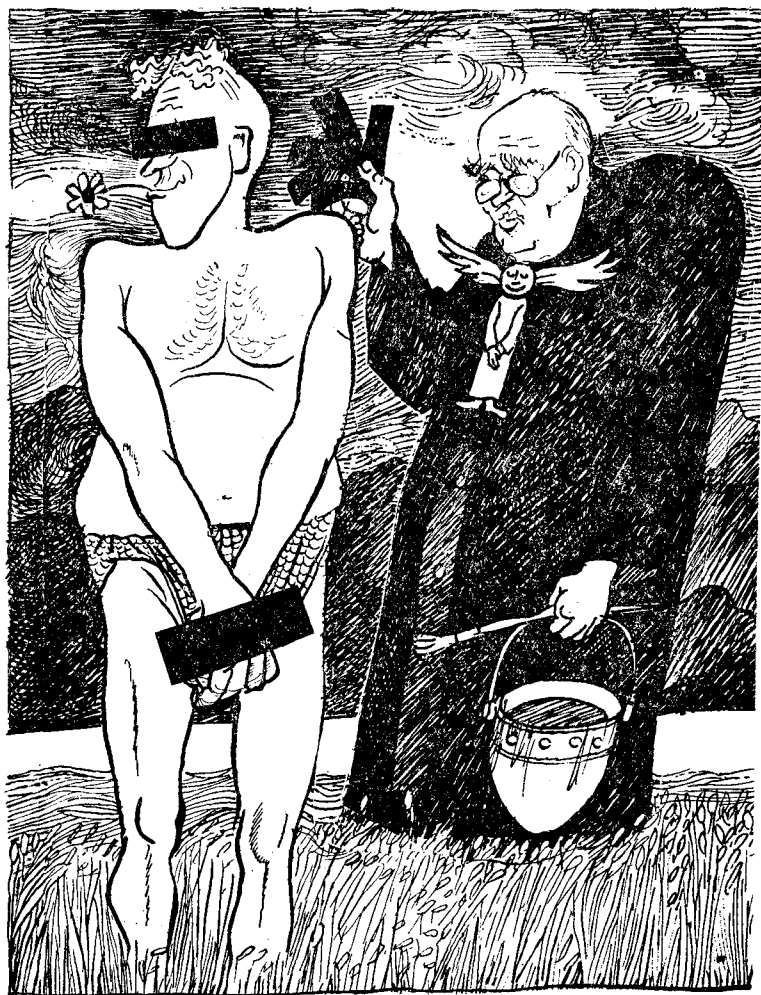
De nazistiske raseteorier — og Quisling, som sto i den posisjon at han kunne bruke dem.

Nu ringeaktes og fordømmes han av tusenvis av nordmenn som skylder ham sitt liv.

Quisling var upopulær. Men han hadde mot til å være det. Det er det få politikere som har. Allikevel var man alt i oldtiden oppmerksom på at popularitet er et usikkert fundament: Den romerske folkehelt Markus Manlius ble feiret på Kapitol — og noen år senere dømt til døden og styrtet ned fra den Tarpeiske Klippe. Det hadde alt festet seg som et meget sigende, tradisjonsrikt ord- sprog, at det ikke var lang vei mellom de to steder da menneskeheten fikk anledning til å erfare at det heller ikke behøver å gå lang tid — mellom hyldest og fordømmelse: Fra Palmesøndag til Langfredag er det bare fem dager . . .

Men det finnes folk med et eget politisk talent, med skjerpet sans for eget beste så de personlig unngår tragediene: De likesom svømmer i folkestemningen og tar form av den. De svinger i de «riktige» takter og flyter, om ikke helt ovenpå, så dog i overflaten av folkehavets stemningsbølger. De lar seg rive med av dem og er føyelige. Omtrent som maneter er føyelige. Disse er det som utgjør grunnstammen av de store demokratiske politikere. De elsker alle sammen folket

(forts. s. 14)

En annen av bokens festlige illustrasjoner: «Kjell Kristbonde var storglad da folk stygdest ved å sjå Per Rikshovding i nærbrok.»

Jon Leirfall tar bladet fra munnen

Både om Borte-Per, Fellesmarkedet og sine forhenværende medpolitikere

«Tingmennene hadde mange djupe ting å tenkje på», sier Leirfall.

Vi vil gjerne gjøre oppmerksom på den fornøyelige bok Jon Leirfall sammen med Ivar Eskeland har gitt ut på Det Norske Samlaget: «Så seier saga».

Begge forfattere, og spesielt Leirfall synes vi, har her funnet anledning til å si mange sannhetsord om sine medpolitikere og dagens politikk. Og Audun Hetland har forsynt den med like morsomme illustrasjoner.

I formen er boken et gammelt sagamanskript, «grave fram or sengehalmen på ein gard ved Reykjavik» og det inneholder beretning om hendinger i «Einar Mildes og

Borte-Pers styringstid i Noregsveldet.»

Leirfall vred seg godt unnav da Hågen Ringnes i Fjernsynet forsøkte å få ham til å innrømme at han delte meningene i «soga». Han var bare en nøytral beretter, sa han. Men det skal nå ikke store skarpsindigheten til ut av denne bok å lese om de store motsetninger innen Senterpartiet og forfatterens manglende glede over Borten-politikken.

Om denne politikken seier saga bl. a.:

«Ein av flokkane hadde før kalla seg bondeflokken. Men da det vart færre og færre bønder som kunne stø dei i stridane, var dei lenge på leiting etter eit nytt namn som kunne tekkjast alle. Etter at dei hadde prøvd fleire nemningar som fall heller tungt på tunga, vart det til at dei kalla seg flokken i midten, og etter dette heite dei midtmennene. Borgar-Hans og Jon Kvasstunge og ymse andre meinte dei framleis måtte sjå mest på bondebaten. Men Borte-Per, som var hovdingen deira, meinte dei skulle freista å verta alle til lags, og ikkje ha noko meining utan at dei vart tvinga til det.»

Akkurat. Og slik fikk Borte-Per momsen istand:

«Per, som var ovende klok, kalla saman rådsmennene og skjoldmøyane sine og sa:

«Til denne tid har rådsmennene mine fått føre fram alt det som dei mennene vi har ervt frå Einar Milde (byråkratene i administrasjonen), har rådd dei til. Og samanlagt har dette vorte så mykje at aldri før har noko råd gjort meir. Likevel syner Gal-Uppen at mange er misnøgd, og eg meiner vi har stor grunn til å ottast for den allstriden som snart kjem. Derfor må vi finne på noko som alle er nøgd med, og eg

har da tenkt på den skatten dei kallar moms. Den kan vi seia er så laga at alle skal sleppe med mindre skatt enn før, men likevel vil det når vi legg alt skattegullet saman, bli mykje meir enn det har vore nokon gong før. Og dette, skal vi seia, vil vi bruke til å auke barnepengane og aldersgullet med. Og enda skal det bli gull att, slik at vi kan setja ned skatten monaleg for dei som tener mest og får minst att til seg sjølve når dei har gjort opp med skattefutane. På den måten vil alle bli nøgd, og vi kan fylle opp alt vi lova i den siste allstriden.»

Men da det viste seg at momsen likevel ikke ble så populær, hendte dette:

«Per gjekk i tingstova og sa at for han kom det ut på eitt kva Mykletinget gjorde med momsen. Mange fekk da den trua at midtmennene ikkje var så huga på momsen som dei andre flokkane var, og av dette fekk flokken stor framgang i allstriden.»

Om E.E.C. og «Romarbrevet» heter det i Leirfalls versjon:

«I den tid da Einar Milde styrte landet for Håkon Gamle, kom menn frå mange land saman i Roma-borga og rådda om korleis det skulle skipast til med landsstyringa i Europa. Dei vart samde om at ikkje noko land skulle rå seg sjøl, men at alt skulle styrast frå den kaupangen som kallast Bryssel, av menn som hadde svore seg lause frå alt samband med heimlanda sine. Og i kvart land skulle utenlandske og innfødde menn ha dei same rettane til å drive kjøpmannskap og handverk og koke lettjarn og laga langsynsskåp og gjera alle ting som dei kunne tena gull på. Dei som dreiv fiske på havet, skulle kunna fiske like inn i fjøra i andre land. Bondene skulle få så mykje mindre betalt for korn og suvl at dei måtte slutte med gardane sine. I staden skulle dei få aldersgull medan dei enno var arbeidsføre. Men dei som gjekk i krambua for å kjøpe mat til kvar dugurd, skulle betala meir enn før, og mellomlaget skulle gå til landehjelp for bøndene i dei land der det var lengre somrar og større gardar. Og når eit av landa sette nye rettarbøter, skulle mennene i Bryssel godkjenne desse, og dei skulle óg ha makt til å endre på dei landslovene som hadde vorte gjevne før.

Alt dette vart sett opp i eit skinnbrev som vart kalla Romarbrevet.»

(Forts. side 16)

Var Atlantis urgermanernes store kongerike?

Som lå i Helgolandsbukten og gikk under i en naturkatastrofe i det tolvte århundre før Kristus

Det har slått flere historikere at det er en forbausende likhet mellom den skildring som gis av verdens undergang (Ragnarok) i den gamle germanske gudelære og den som gis i Biblen. De skildrer begge en veldig naturkatastrofe hvor jorden og fjellene skjelver og styrter om, hvor det regner ild fra himlen og hvor havet går over sine bredder. Man har ment å ville forklare denne likhet med en kristen påvirkning av den nordiske hedenske verden, men det er vel neppe trolig at denne forklaring holder stikk.

Først og fremst må det kanskje slå en at disse skildringer av en uhyggelig naturkatastrofe som skal tilintetgjøre jorden ikke kan være ren fantasi. De må bygge på noe verden engang har opplevet og som har levet videre opp gjennom tidene i sagn og folkeminne.

En av dem som ut fra en spesiell grunn har beskjeftiget seg med denne dunkle bakgrunn for både hedenske og kristne dommedagsberetninger er den tyske professor Jørgen Spanuth, en mann som har lagt frem epokegjørende oppdagelser og undersøkelser i forbindelse med urgermansk forhistorie, men som skammelig er blitt tiet ihjel av en verden dirigert av antigermanske krefter. Og utrolig nok er det i de sterkeste germansk-pregede land denne nedvurdering av de egne forfedre har funnet sterkeste grobunn.

Professor Spanuth har bl. a. skrevet et mektig verk om Atlantis. Men hva har så dette med for eksempel beretningene i Voluspå og i Johannes Åpenbaring å gjøre?

Jo, den tyske professor legger frem et materiale som gjør det nære på 100 % sikkert at en slik veldig naturkatastrofe rammet store deler av jorden i det tolvte århundre før Kristus. Det hadde sammenheng med store kosmiske forstyrrelser, bl. a. en komet som rammet jorden. Den falt nærmere bestemt ned i munningen av Eideren øst for Helgolandsbukten. Forut for dette gikk det en rekke år med tørke over store deler av verden, med vulkanutbrudd av uhørt omfang (bl. a. ble en hel vulkan — Santorin — i Middelhavet sprengt i filler og forårsaket uhørte katastrofer) og med solen skjult av skyer og damp slik at man nordpå fikk flere «fimbulvintre».

Dette skjedd altså på den tid da jødene ifølge beretningene i Det gamle Testamente dro ut fra Egypt, og forfatteren påviser at meget av det som der berettes har sin bakgrunn i naturkatastrofene. Når Farao gikk un-

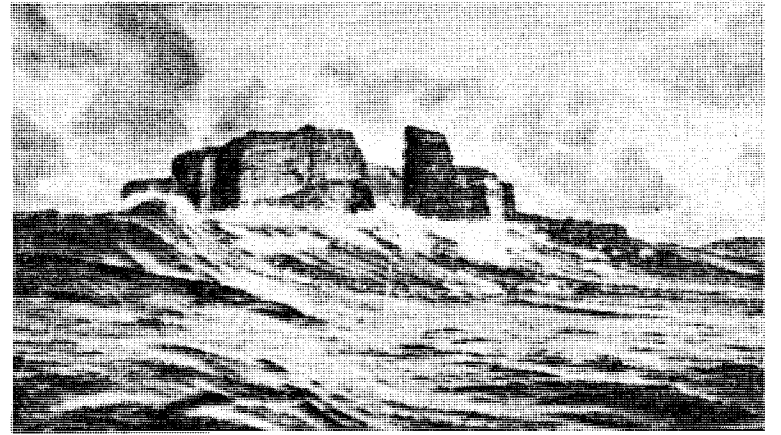
der med sin hær i havet, så skyldtes det f. eks. at vannet plutselig skyllet inn over land. Og når Jehova gikk foran jødene i form av en ildsøyle om natten og en skysøyle om dagen, så var det vulkanutbruddene man så.

Og, professor Spanuths hovedpunkt er da at også Atlantis gikk under i denne veldig naturkatastrofe. Og når spesielt Atlantis ble rammet så hardt, så skyldtes det dets beliggenhet i nærheten av Eideren hvor kometen (Fenrisulven) falt ned. I sammenheng med det skyllet Nordsjøen over sine bredder og begravet det stolte urgermanske kongerike Atlantis under bølgen. Bare en liten del, det hellige land — Helgoland — står igjen. Med samt minnene om dette rike, slik det har gitt seg nedslag ikke bare i Platons Atlantisberetninger, men også i Odysseen. For ikke å snakke om den gammelgermanske gudelære. De gamle guder var i sin opprinnelse og i mange karakter

tertrekk kanskje idealbilder av høvdinge fra det gamle Atlantisrike som gikk under. Åsgård var selve kongeborgen og professor Spanuth har ikke bare lokalisert beliggenheten i de grunne områder i Helgolandsbukten, men har gjennom dykninger påvist rester av murene m.v.

Når det i Voluspå tales om at «Ser ho opp koma andre gongen jord or havet atter grønnkledd», så har også det sin faktiske bakgrunn. For deler av landet som sank i havet dukket opp igjen senere som et slags marskland. Det var kjent langt opp i historisk tid, men ligger nå under vann igjen.

Det vil føre for langt her å komme nærmere inn på den naturkatastrofe som bragte den gammelgermanske stormakt fra bronsealderen til fall. Vi skal bare nevne at professor Spanuth mener å kunne påvise at forvarslene til naturkatastrofen, tørken og de dårlige år m.v. førte til at store deler av dette atlantiske folket dro ut på en vel ledet folkevand-

Helgoland idag — den siste rest av Atlantis?

ring sydover mot strender hvor de kunne overleve. Det var et krigstog av uvanlige dimensjoner tvers gjennom Europa, bl. a. gjennom Hellas, hvor de bragte den gamle mykenekulturen til fall. Dorerne var en stamme av dette folk, som overtok ledelsen i Hellas. Men ferden gikk videre over til Afrika, hvor det ble satt igang et storstilet og omfattende angrep fra sjøen og fra land mot Egypt under Ramses II. Angrepet ble riktignok med nød og neppe slått tilbake slik det er skildret i vegtegninger fra det gamle Egypt, men i århundrer kom likevel Sjøfarerne til å spille en dominerende rolle i Middelhavsområdet. Filistrene, som vi leser om i Bibelen, var således en stamme av

den store atlantiske hæren, og de spilte også i virkeligheten en ganske annen dominerende rolle enn en får inntrykk av gjennom Biblens beretninger om grensekampene med israelittene.

Vi synes professor Spanuths bevisføring er overbevisende forsåvidt angår hans påstand om at de såkalte Sjøfarere, som angrep Egypt i 1193 f. Kr. var de samme folk som Platons atlantere og at dette folk var identisk med gammelgermanerne. Vi skal her kort skissere hvorledes dette folks kongerike var konstituert i henhold til den greske filosofos detaljerte beretning slik Spanuth kommenterer det.

Atlantis var ikke bare navnet på en øy, men også på et mektig og velorganisert kongedømme som omfattet det nåværende Danmark, deler av Nord-Tyskland, Syd-Sverige og vel også deler av Syd-Norge. Dets område falt således sammen med det område arkeologene tillegger den nordiske bronsealderkultur.

Kongedømmet var delt i ikke mindre enn 60 000 distrikter, hvert omfattende 100 gårder og underlagt en militær sjef. Seks kombinerte distrikter skulle stille 1 krigsvogn, og (innbefattet spesialister, kavalerister, infanteristre etc.) i alt 1000 mann for hæren og 4 mann for marinen. Spanuth (som er meget detaljert) peker på at en lignende organisasjon faktisk eksisterte fra urgammel tid i Danmark og Sverige, hvor tre, fire eller seks distrikter hadde å stille en kontingent på 100 mann.

Beregner man Atlantis' totale militære styrke så kommer man til tall som ved første blick kan synes fantastiske. Kongen skulle ha til disposisjon 10 000 krigsvogner, 20 000 kavalerister

(Forts. side 13)

Et gammelt kart fremstillet av Johannes Mejer i 1649, hvor Helgoland fremstilles slik det var i år 800, år 1300 og da kartet ble laget. En ser hvorledes det stadig har skrumpet inn og har sunket i havet igjen. Før den store naturkatastrofe 1200 år f. Kr. omfattet det enda mere enn det som senere kom «andre gongen» «or havet atter grønnkledd», som det heter i Voluspå.

En julaften bak Jernteppet

Som gjenkalte i erindringen vestmaktens bidrag til juleevangeliet i 1944.

Jeg pleier vanligvis ikke å skrive julehistorier og sentimentale utgydelser i den forbindelse. Sant å si føler jeg nesten ubehag når det synges «deilig er jorden».

Selvfølger har jeg også mine sentimentale stunder, men det er bare min privat-sak.

Når jeg derfor bryr meg med å fortelle om en julaften bak jernteppet, så er det mere for å kunne antyde hva julen egentlig betyr for menneskeheten når det virkelig gjelder.

Scenen er en nedslitt jernbanevogn, en ombygget krøttervogn fra århundreskiftet med harde planker å sitte på. Det er ikke så mange reisende for det er ikke så mange som har reisetillatelse der i det sovjetkontrollerte område julen 1957. Det hadde jo vært oppstand i Ungarn noen måneder i forveien, og det fremelsket jo ikke nettopp reisevirksomheten.

Nå ja, en togreise julaften med usikker ankomsttid var jo igrunnen ikke noe nytt for meg, jeg hadde opplevet en lignende reise før — langt tilhavs.

Jeg ble sittende rett overfor en dame, og min vane tro forsøkte jeg å gjette meg til hvor gammel hun kunne være. Men her måtte jeg melde pass. Imidlertid la jeg merke til en spesiell ting, og det var at hver gang toget stoppet ved en jernbanestasjon gjemte damen ansiktet i hendene. På togreiser i øst vil man legge merke til at det helst ikke prates, samtaler med fremmede forekommer praktisk talt ikke, så den dødssynd å spørre damen om hvorfor hun gjemte ansiktet slik innlot

jeg meg ikke på. Jeg tenkte meg imidlertid at det kunne ha noe å gjøre med de fattigslige juletrærne med nakne grener og noen få lyspærer som var anbragt på stasjonene.

Min medreisende hadde vel tilslutt forstått min nysgjerrighet og fortalte meg at hun egentlig var fra Frankfurt am Main, men at hun i begynnelsen av femtiårene hadde måttet flykte fra Vesten, ikke minst på grunn av amerikanske — fargede soldater. At hun ikke tålte å se tente juletrær kom av at hun hadde opplevd å se «de juletrærne som vestmaktene bombet Frankfurt med julaften 1944.»

Fosforbombene haglet ned over byen og på en eller annen måte var de innrettet slik, fortalte hun, at det først kom en liten eksplosjon høyt oppe i luften og så dalte de ned i form av «praktfulle» juletrær. Det var vestmaktens julehilsen til menneskeheten drysset ut over en fullstendig vergeløs lasarettby.

En del av befolkningen hadde heldigvis evakuert fordi de ikke hadde noen særlig tiltro til at vestmaktene ville ta hensyn til en erklært lasarettby. Selv reddet

hun livet ved at hun hadde vært på besøk hos sine besteforeldre et godt stykke utenom byen og bare ble øyenvitne til vestmaktens forkyndelse av juleevangeliet. Hun lå i dekning i en veigrøft i redsel for sine foreldre som oppholdt seg i byen og som hun ikke skulle få se igjen annet enn som innskrunpete lik på ca. 40 cm.

Jeg sitter og ser på partimerket hennes — hammer og sigd. Hun avslutter da også beretningen med å si at det iallfall var én ting russerne ikke gjorde: de har ikke bombet en eneste av våre byer, aller minst erklærte lasarettbyer.

Det er vel kanskje noen som kan synes at hennes reaksjon var urimelig, men jeg har selv — riktignok i trygg sikkerhet i en bunker — fått oppleve reaksjonen hos tyske soldater som for de flestes vedkommende var fra Hamburg. Deres angst og fortvilelse over terrorbombingen av deres hjemby, hvor de trodde å ha sine kjære i sikkerhet. Da rapportene om den grufulle terrorbombingen begynte å strømme inn ble de fylt med raseri og hat mot vestmaktene. Jeg gad se den statsmakt, det være seg Hitler eller Stalin eller hvem som helst, som kunne ha stoppet disse karene hvis de hadde fått anledning til å ta hevn.

Man har i årenes løp flittig belastet den ene part for alt mulig, men det må vel være overmenneskelig å kunne hindre folk i å ta hevn overfor grupper eller mennesker som fryder seg over slike terroraksjoner og hykler «deilig er jorden»

Likvideringen —

(Forts. fra side 5)

Nr. 9.

Kunngjøring fra «Norsk Tidend» nr. 89 (425), London, lørdag 4. november 1944 (N.T.B. fra Stockholm)

Politimann skutt i Oslo.

I meldinger som er kommet til svenske aviser, heter det at det atter har funnet sted et mord med politisk bakgrunn i Oslo. Det var en politimann som det forøvrig ikke er oppgitt navn på, som søndag ble drept i Sofienberggaten i Oslo.

(Disse to hendelser er identiske, da jeg ved et senere tilfelle fikk tak i et notat med flere opplysninger om likvidasjonen.)

«Norsk Tidend» Nr. 92 (428) London, Onsdag 15. 11. 1944, side 3.

En angivers død —

«Den siste angiver som har fått sin bekomst er den ytterst farlige, Olaf Wabø, i Toftesgate i Oslo. Han har opptrådt under navnet stasjonsbetjent Ivar Johnsen, født 15. 9. 1913, og med bosted Mariegade 6. Wabø ble skutt i porten til Sofienberggaten 1 om formiddagen den 31. oktober.

I forbindelse med den likvideringen som blir foretatt av angivere, skrives det på velunderrettet hold i Norge, at folk som er øyenvitner til slike aksjoner, må fjerne seg fra gjerningsstedet hurtigst mulig. De må ikke bli tatt av politiet og la seg presse for opplysninger.»

10. Torgersen.

«Den 27. januar sprengte terrorister en 4 etasjers gård

mens de sender julehilsner i form av slike tente «juletrær» som min reisefelle fortalte om.

Min reisefelle forlot vognen på en liten stasjon et sted i øst, en forblåst, naken steppe. Selv hadde jeg anslått hennes alder til 50—30 år, men av det jeg hørte i samtalen løp forsto jeg at hun høyst kunne være 28—30 år.

Som jeg skulle få erfare på min videre reise i jule-tatten og ved samtaler med ikke så få, så hadde vestmaktene hatt sin besøksessid, men de hadde forspilt sine sjanser — ikke minst på grunn av sitt forfølgelsesvanvidd og sine stupide psykologiske feilgrep.

Skal jeg ønske god jul? En får vel være glad så lenge en slipper juletrær av fosfor og som vanlig gjøre det beste mulige ut av den gitte situasjon. Men for all del: la meg slippe å høre «deilig er jorden.»

i Arbiensgate (nr. 4). Gården raste sammen, likesom nærliggende hus ble sterkt skadet. En leieboer, den 53-årige Inanda Hansen ble funnet som lik i ruinene. 3 andre personer ble sterkt skadet. Attentatet som var rettet mot en norsk medarbeider ved et tysk tjenestetested mislyktes, mens flere familier mistet sitt husvære og bare ved et tilfelle ble ikke flere familier drept eller såret.»

Kilde: «Indre Smaalenes Amtstidende» nr. 14, 2. februar 1945.

Fra A.L.s utklippssamling m.v. har jeg sakset at vedk. het Torgersen og var frontkjemper.

11. Jørgensen, Øksfjord.

Husmor. Våren 1942 ble det begått en opprørende ugjerning i Øksfjord i Finnmark. Folk fra et angivelig norsk marinefartøy gjorde strandhugg for å ødelegge sildoljefabrikken på stedet samt å likvidere en NS-mann. I stedet for å skyte mannen i huset, lagfører i Loppa lag Agnar Jørgensen, meier de ned Jørgensens hustru. Den 5-årige datteren er øyenvitne.

Kilde: Fritt Folk, 1942.

12. Nore, Thorleif

Ordfører i Jeløy ved Moss. Han ble funnet myrdet. Han var bakbundet og puttet i en sekk med stein. Sekken med liket ble funnet i Vansjø ved Moss.

Kilder: «Norske Nyheter» Fra Regjeringens informasjonskontor i London. Nr. 1318. Mandag, 26. juni 1944 kl. 11.30.

Moss Avis fra samme dag.

13. Raaen, Levor

Adresse: Ål i Hallingdal. Raaen fikk seg tilsendt nytestamente, siden likkiste. Ble så den 12. mars 1945 likvidert som «angiver». (Sikringstjenesten i Hjemmefronten.)

Kilde: «Norske Nyheter» fra London. 6. april 1945.

14. Pettersen

Casparisgate 4, Oslo. (Hirdmann) Tre bevæpnede menn avla om kvelden den 23. januar 1945 et besøk i hans leilighet. Leieboerne forteller om grusomme skrik. Ute på gaten ble Pettersen slått bevisstløs og kjørt bort i bil. Pettersen ble aldri funnet.

Kilder: «Norske Nyheter» fra London 2. 2. 1945. «Stockholmstidningen» 4. 2. eller 5. 2. 1945.

Cal.

(Fortsettes)

«Gledelig jul!» Hilsen Churchill og Roosevelt.

Vi ser på noen bøker sammen med Siegfried

Som vanlig overgår forlagene hvorandre før jul med boklister som kanskje taler mere om kvantitet enn om kvalitet. Det er ikke mulig for et normalt menneske å finne frem til det verdifulle i denne flom av skrevne ord. Det kan heller ikke vi gjøre — vi gjør ikke engang forsøk på det. Og her kommer det også inn et annet moment: det er bare en bitte liten del av det som vel kunne interessere som forlagene finner det lønnsomt å få omtalt i **FOLK OG LAND**. Dem om det, men vi synes det er riktig å gjøre våre lesere oppmerksom på dette faktum og på de forlag som også gjerne henvender seg til dem. Nå ville det naturligvis være uoverkommelig for oss av rene plasshensyn å gi oss ikast med en anmeldelse av alle årets bøker før jul. Vi har festet oss ved enkelte som vi mente kunne være av interesse av forskjellig grunn og vi har gjort angjeldende forlag oppmerksom på det. Resultatet er da etterfølgende omtale av endel bøker. Slik forholdene ligger an kan det ikke bli så mange og heller ikke så inngående omtale, men litt hjelp kan det kanskje være for våre lesere.

MELLOM TO SKJEGGALDRE

Christian B. Apenes: Mellom to skjeggaldre.
 J. W. Cappelens Forlag.

Den lystige sorenskriver m.m.m. i Fredrikstad, Christian B. Apenes, har laget en fengslende og morsom tidskavalkade fra dette århundres begynnelse og opp til idag, et tidsrom han karakteristisk nok kaller «Mellom to skjeggaldre».

Som så mange andre av oss i den eldre generasjon har forfatteren tydeligvis visse vanskeligheter med å forstå den siste skjegggenerasjon, like vanskelig som han i sin barndom hadde for å forstå datidens skjeggmennsker. Men han gjør tapre forsøk og ser på det som har hendt og hender med et kanskje litt vemodig smil. Slik alle vi eldre gjør.

Og som oss dveler han kanskje helst og best ved ungdommens og barndommens forklarede eventyr. Det er en hyggelig bok, spesielt for de tilårskomne, og naturligvis enda mere spesielt for østfoldinger.

Bokens illustrasjoner, ved Hammarlund, gjør den såvisst ikke dårligere.

SKÅNE OKKUPERT OG EROBRET

Sven Edvin Salje: Natten og brødet. J. W. Cappelens Forlag

Historien ruller så hurtig avsted at ingen lenger tenker på det som hendte for noen hundre år siden. I dag tales det og skrives det om Norden og samarbeide, men når alt kommer til alt, så er det jo ikke så fryktelig lenge siden krig og okkupasjon og erobringer var daglig liv i Norden, kanskje mere enn de fleste andre steder.

Sverige hadde lykken med seg og slukte etterhvert store områder som var norske eller danske. Selv mistet vi en rekke landskaper og Danmark måtte gi fra seg det gamle danske land Skåne.

Det er så rart med det: selv om nesten alle har glemt, så er det alltid noen som husker. Siden 1775 har Skåne vært fast på svensk hånd, men det er ikke mange ukene siden vi faktisk fikk oversendt et skånsk studenterblad som fremdeles kjem-

per mot forsvenskningen og som forsøker å friske opp igjen det gamle talesproget. De hadde også hentet navn fra selveste Gjøngelhøvdingen, den store skånske motstandshelt i kampen mot de svenske erobrere.

Det er om den skånske befolknings nød og lidelser i denne kamp, som pågikk i årevis, Saljes siste bok handler. Krigen mellom Danmark/Norge og Sverige sto vel for bondebefolkningen mere som en herremennenes og kongenes krig enn noe som vedrørte dem. På annen måte enn at de var utsatt for utbytning og vold, snart av svenske soldater og nyinnsatte svenske embetsmenn, snart av danske soldater som forsøkte å erobre det tapte tilbake, og snart også av deres egne som forholdene og overgrepene hadde drevet ut i skogene som snapphaner, illegale kjemper for det gamle danske fedreland.

Nesten fra hver eneste gård var unge menn dratt ut i skogene, men de fikk liten takk for det av de tidligere danske herrer, som villig priggav dem til svenskenes hevn og forfølgelse. Så ble de da etterhvert rene røvere og mordere, som tok også fra sine egne og som førte de egne i ulykken ved å oppsøke dem.

Det er en uhyre fengslende bok som også forteller en historie om okkupasjon og partisanekamp for etpar hundre år siden. En historie som på en uhyggelig måte gjentok seg under siste krig, fordi ansvarsløse ledere slapp løs det gamle barbari igjen etter at krigen en tid var bragt over i mere siviliserte former — hvis man da kan bruke et slikt uttrykk om krig.

MERE OM HARALD GILLES SVENSK DRONNING

Ragnhild Magerøy: Himmelen er gul. J. W. Cappelens Forlag

Den som ifjor stiftet bekjentskap med Ingerid Ragnvaldsdatter slik Ragnhild Magerøy skildret henne i «Mens nornene spinner», vil visselig glede seg over årets bok «Himmelen er gul», som fortsetter beretningen om Harald Gil-

les svenskfødte dronning. Ragnhild Magerøy er en fremragende historieforteller, det er nerve og sagasus over hennes bøker, og vi vil si så stort et ord at hun hører til de forfattere som gjør at man ikke helt mister troen på norsk litteratur av i dag.

I forrige bok møtte Ingrid Harald Gille, som hun ble gift med, men i hine blodige tider varte ikke ekteskapene så lenge. Etter et par års ekteskap ble Harald Gille drept og Ingrid fikk endelig sin ungdomskjærlighet Ottar Birting. Det skulle heller ikke vare lenge, Ottar led samme skjebne som Harald Gille.

Vi føres i boken inn i maktkampen etter Harald Gilles død og vi møter Magnus Blinde og Sigurd Slembe i en kokende kjele av mord og drap og ufred. Ingerid kjemper med på sitt vis for sin og Harald Gilles sønn, Inge Krokrygg. Ennu et ekteskap rakk Ingerid Ragnvaldsdatter, med Arne av Sudrheim, et ekteskap som frembragte den ikke ukjente bisp Nikolas baglerbispen. Men det hører vi ikke om i denne boken. Det kommer vel nok en bok om Ingerid, skulle vi tro.

En leseverdig bok.

MAKABER HUMOR

Graham Greene: Tante Augusta. J. W. Cappelens Forlag

Denne boken er blitt en bestseller verden over, sier forlaget. Den handler om en fullstendig amoralsk gammel dame som lever av kjeltringstreker og umoral og som tilslutt også trekker sin nevø — eller antagelig sønn — inn i det samme livet, som det berettes er så eventyrlig og attråverdig.

Det skal naturligvis ikke benektes at boken både er godt og morsomt skrevet, selvom den evige og makabre kretsingen om død og tiltetgjørelse ikke akkurat skulle være så humoristisk i og for seg.

«Som alle gode komedier har også denne underholdningsromanen en dobbeltbunn — en vittig og overbærende studie i menneskenes dyder, laster og dårskaper», sier forlaget på omslaget. Vel, noe sær-

lig av dyd kunne vi ikke oppdage. Men vi forstår jo godt hvorfor nettopp en slik bok med det «overbærende» syn på degenerasjon og fordervelse er blitt en bestseller i våre dager.

VIDAR SANDBECK MED NY PROSABOK

Vidar Sandbeck: Kjærtegn på vidvanke.

J. W. Cappelens Forlag.

Sandbeck trenger vel ingen anbefaling. Han har så mange venner og beundrere om han beveger seg på vers eller prosa. Vel mest fordi han alltid er så ekte og så norsk og ofte så morsom, som for eksempel i den udødelige Pengegaloppen.

Det er godt gammelt bonde-miljø vi beveger oss i i denne lille nye boken til Sandbeck, romantisk men full av dagliglivets snarer og fall. Og naturligvis full av kjærlighet som brenner og søker.

Men les selv!

TRE SPESIelt GLEDELIGE BØKER

Olav Bø: Vår norske jul.

Det Norske Samlaget.

Albert Steen: Med lys og lampe gjennom tidene.

Det Norske Samlaget.

Anne Holtmarks: Norrøn mytologi. Tro og myter i vikingtiden. Det Norske Samlaget.

Vi synes det er gledelig at det i Norge finnes et forlag med ansvar og forpliktelse overfor gammel norsk tradisjon og en kan vel i dag midt oppe i alle oppløsnings-tendensene vanskelig verdsette riktig betydningen av nettopp dette å stå vakt om den gamle nasjonale kultur. Derfor trekker vi også frem med spesiell glede tre bøker fra Det Norske Samlaget. Og vi anbefaler dem til alle som har nasjonal sans, ikke minst blant de unge.

Den første boken, Olav Bø «Vår norske jul» må da være juleboken fremfor noen annen. Det er en populærvitenskapelig fremstilling av norske juleskikker fra de eldste tider og opp til i dag. Julefeiringen har som kjent sitt opphav langt tilbake i hedensk tid og Bø som en av våre fremste folkeminnegransker er vel mannen fremfor noen til å legge frem dette stoffet. Boken er rikt illustrert med mange fotografier og tegninger fra eldre og nyere tid.

Albert Steens «Med lys og lampe gjennom tidene» er kommet i den verdifulle serien «Norsk kul-

turarv» og beskjeftiger seg med noe som alltid har spilt en sentral rolle for menneskene: lys og varme. Konservator Steen gir i denne boken en interessant oversikt over utviklingen på denne «opplysningsfronten» opp gjennom tidene. Også denne boken er rikt illustrert.

Og så tilsist da Anne Holtmarks «Norrøn mytologi. Tro og myter i vikingtiden.»! Det er nok boken mange, særlig blant den nasjonale ungdom har ventet på. Og Anne Holtmarks kjenner sitt stoff og legger det frem i en populær form. Hun var som kjent til 1961 professor i norrøn filologi ved Universitetet i Oslo. Professor Holtmarks bygger nok på tidligere forskere, bl. a. på den første, Snorre Stur-lason, men Snorre var en lærd kristen og hans fremstilling av norrøn mytologi må derfor leses med kritiske briller. Det viktigste kildemateriale må derfor være edda- og skaldekvad. Ellers er stedsnavn, billedkunsten i vikingtiden, arkeologiske fund, lovene og runeinnskrifter dratt inn i fremstillingen. Mange vil nok også sette pris på at boken er kommet på begge målfører og altså også kan fåes på riksmål.

I SPIONENES EUROPA

Louis Hagen: Spionkrigen om Europa.

Ernst G. Mortensens Forlag.

Vi har tidligere her i bladet utførlig omtalt mordet på den ukrainske emigrantleder Bandera, et mord som ble satt iscene av det sovjetiske hemmelige politi. I denne boken får man høre flere detaljer, idet morderen som kjent senere flyktet over til vest og der berettet nærmere om dt som skjedd.

Louis Hagen hører til den flokk av emigranter som tidlig forlot Tyskland og som under annen verdenskrig trofast tjente de allierte i kampen for å knekke fødelandet. Han er forsåvidt en verdig kollega av Willy Brandt. Under verdenskrigen gjorde han tjeneste som gli-deflyver og etter krigen arbeidet

(Forts. s. 12)

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

Da Hamsun - -

(Forts. fra side 6)

— Ja, dessverre — Ville De stått i NS hvis De hadde hatt rede på tyskernes framferd mot Deres landsmenn? Ville De ikke da ha tatt til orde i Fritt Folk?

— Spørsmålet er vidtrekkelige. Med sinn og samvittighet hørte jeg til NS, men jeg har egentlig ikke satt meg ordentlig inn i det. For noen uker siden ble det annerledes. Det kan nu se ut som jeg vil bagatellisere min kontakt med NS og tyskerne, men det vil jeg ikke. Jeg står inne for det jeg har gjort. Jeg vil ikke ha noe redusert, som jeg ser enkelte andre forsøker på.

— Så De ikke hvordan det norske folk ble pint av tyskerne og NS? Vi var under terror i fem år. Så De ikke det?

— Jeg hadde ikke den forståelse av det.

— Har De lenge vært tyskvennlig?

— Ja, jeg ville gjerne tjene Tyskland for derved også å tjene det norske folk.

— Visste De på forhånd at tyskerne ville sende en overfallsflåte mot Norge?(!)

— Nei, jeg ble like forbauset som alle andre da det skjedde.

— Det står i politirapporten at De har uttalt at De var henrykt over å kunne tjene Tyskland.

— Uttrykket er i grunnen galt, men da politiet avhørte meg var jeg redd folk skulle tro jeg ville redusere min handling. Men jeg er da et mannfolk og vil ikke på noen måte gjøre noe tilbake. Den slags er ikke verdig en mann. En kan ikke uten videre forandre sin innstilling av sjel og hjerte.

— Regner De Dem som medlem av NS?

— Ja, jeg må si det, skjønt jeg ikke har vært på noe medlemsmøte i Grimstad.

— Hva har De å si til siktelsen etter straffelovens paragraf 86 om at De har ytet fienden bistand i form av artikler?

— Jeg skjønner ikke noe av det. Det er riktig nok at jeg har skrevet en del, men her kommer det igjen — jeg trodde vi var nøytrale. Kriegen ble jo avblåst. Jeg skrev noen artikler og en gang et åpent brev til alle nordmenn om at de ikke måtte opponere mot okkupasjonsmakten, det ville bare føre til dødsdom og død. Alle syntes dette var riktig bra skrevet og jeg fikk mange takkebrev også fra motstandernes leir.

— Har De lest om hvor barbariske tyskerne var?

— De har ikke alltid vært det.

— Visste ikke dere i NS at dere var landsforrædere?(!)

— Jeg vil ikke plage dommeren med å svare på det. Det nytter ikke likevel.»

Og så endte referatet slik: «Det ble avsagt fengslingskjennelse over Hamsun med frist til 22. september (altså for 3 mndr.). Retten ga tilfelle til at han skal ha opphold på Grimstad sykehus. Politiets beslagleggelse av hans og hans families formue ble stadfestet og formuen blir tatt under offentlig forvaltning.

Dermed var rettsmøtet slutt. Hamsun bukket for dommeren og gikk mot døren — med NS-merket på jakkeoppslaget. Dommeren hadde visstnok ikke sett at han bar skjenselsmerket på seg.»

Skrev det blad som selv hadde skuffet inn penger og sikret sin privilegerte stilling i bladverden under den tyske okkupasjon gjennom iherdig innsats for okkupasjonsmakten! Bladet som lot FRITT FOLK medfølge som bilag, som trykket det en tid (da NS overhodet ingen makt hadde eller noen «tvang» kunne utøve). Bladet som trykket DEUTSCHE ZEITUNG IN NORWEGEN til siste slutt, sammen med en mengde annet tysk propagandastoff. Bladet som alltid forstår å snu kappen med vinden og som alltid tjener på det.

Ellers forteller referatet om sorenskriver Stabells uforskammede opptreden overfor den verdenskjente dikter, for ikke å snakke om hans uvitenhet. Men det som her er gjengitt må vel iallfall slå bena unnav vrøvlet om at Knut Hamsun ikke var NS-mann av hjerte og sinn.

Og rett betenkt: Hvem skulle ellers være det hvis ikke vår store nasjonale dikter?

Månadsbladet FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 30.-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

Baker til jul?

(Forts. fra side 11)

han som korrespondent for britisk aviser, bl. a. i det okkuperte Tyskland. Han har spesielt interessert seg for den tyske etterretningstjeneste, både fra verdenskrigens tid og etterpå, og har samlet meget stoff som han bl. a. anvender i denne bok.

Boken er en fascinerende skildring av spillet bak kulissene, den kalde krigs følgesvend, og Hagen kommer til det forbløffende resultat at denne nådeløse kamp på spionfronten har hindret at det har blitt åpen krig mellom øst og vest. Det er etterretningsorganisasjonenes arbeid som har skapt den maktbalanse-mekanisme som virker regulerende på forholdet mellom Sovjetsamveldet og USA i dag.

Det får nå stå for hva det er verd. Men Hagen forteller spennende og tydeligvis vel fundert om dette hemmelige spill om krig eller fred. Merkbart er det riktignok at den gamle emigrantmentaliteten, dette uutslukkelige hat til Det tredje Rike og det gamle fødeland, også gjør seg gjeldende hos denne naturaliserte brite. Det fører bl. a. til at etterretningsorganer i Bundestyskland som betjener seg — vel fordi de er nødt til det — av folk fra «nazitiden» — får sin innsats sterkt redusert. Det gjelder Gehlen-organisasjonen i første rekke.

Vi under gjerne forfatteren denne billige glede over å sparke den falne motstander fra dengang nok engang, eftersom han ellers har meget uhyre interessant å berette om kampen på den skjulte front.

For den som også har interesse av den side av saken, meddeler forlaget at Louis Hagen vel er bosatt i London, men han er gift med en norskfødt dame og «Hver sommer ferierer de på sitt landsted på Landøen utenfor Oslo.» Og ellers er jo Hagen en allsidig mann med ikke bare mange bøker bak seg, men også filmer. Han skal nå bl. a. filmatisere Ibsens «Vildanden», berettes det.

SPENNING AV MERE FANTASIFULL ART

MacLean: Den usynlige fiende. J. W. Cappelens Forlag.
Desmond Bagley: Siste skanse. J. W. Cappelens Forlag.

Alistair MacLean trenger jo ingen anbefaling når det gjelder rykende og blodig spenning, og denne boken danner ingen unntagelse. Til avveksling fra den vanlige kost i denne bransjen handler den ikke om onde nazier som ufortrødent driver på med sine kjeltringstreker, men om Interpols kamp med en narkotikabande i Amsterdam. Forbrytersjefen er en politioffiser og hans medskyldige bærer navn som kan tyde på noe av hvert: Morgenstern og Muggenthaler. Men så befinner vi oss da også som nevnt i Amsterdam.

Her er det mord og drap og

galskap over en lav sko. Forrykende spennende er det, og det er jo det som er hensikten.

En nyere forfatter som holder på å gjøre MacLean rangen stridig er Desmond Bagley, som har skrevet en uhyre spennende og pussig bok om noe så moderne som flykapring og kommunistvirksomhet i Sør-Amerika. Boken er ikke bare spennende, men faktisk også full av levende mennesker og fargerik miløskildring. Den være anbefalt.

ET LIV PÅ SJAKKBRETET

Vladimir Nabokov: Forsvaret. J. W. Cappelens Forlag.

Den russisk fødte amerikanske forfatter Vladimir Nabokov hører til de virkelig store, og det sies da også at han er Amerikas fremste kandidat til Nobelprisen.

Denne besettende sjakkroman om sjakkgeniet Luzjins karriere fra vidunderbarn på sjakkens område — men bare der — til internasjonal stormester, handler om et menneske som bare har liv i en sjakkverden. Hele hans liv er som et parti sjakk, som han til syvende og sist taper. Men la forfatteren selv fortelle om sin roman: «Også mennesker som ikke har det minste greie på sjakk og/eller avskyr alle mine andre bøker (slike som den omstridte «Lolita»). Vår bemerkning), har faktisk satt pris på Luzjin. Han er udannet, uvasket og uskjønn, men som min søte unge heltinne så raskt konstaterer (hun er selv en betagende figur), har han noe som mer enn oppveier den grove, grå kroppen og det sterile i hans høyst spesielle begavelse.» Vi må oppriktig innrømme at vi ingenlunde forstår at en ung pike kan falle så pladask for en så menneskelig sett ufyselig type som Luzjin, men det forhindrer jo ikke at boken er et mesterverk.

LEIRFALL SOM BYGDE- HISTORIKER

Jon Leirfall: Stormaskina. Det Norske Samlaget.

Det er både sikkert og visst at Jon Leirfall kan mere enn sitt fadervår. Han var en av Stortingets mest fargerike skikkelser, uvøren i replikken og imellom med meningers mot — selvom de dessverre sviktet i forbindelse med «rettsoppgjøret». Men vi kan alltid huske på at Leirfall iallfall i sine unge dager var en av dem som hullet til Quisling-siden under striden innen Bondepartiet.

Vi omtaler på annet sted Leirfalls uhyre fornøyelige og åpenmunnete bok «Så seier saga». Han nøyer seg imidlertid ikke med én bok i år, bedre tid som han vel har fått etter at han forlot Stortinget. Han trer også frem som alvorlig bygdehistoriker med «Stormaskina», en samling kulturhistoriske kåserier og artikler om hjembygda Hegra. Stormaskina er det ambu-

lerende treskeverk som dro fra gård til gård dengang det var mange folk og liv og rørelse på landsbygda både i Trøndelagen og andre steder.

Leirfall kommer inn på mange sider av bygdelivet i denne sin bok, gammeldags jul, utvandringen, husmannens stilling i bygdesamfunnet, for bare å nevne noe. Og vel henter han sitt stoff fra hjembygden, men vi skulle tro at meget av det også gjelder alment.

Leirfall er født på tampen av forrige århundre og kan slå fast det samme som mange av oss andre: «Før ein veit ordet av det, har ein sjøl vorte gammel, og blir var at tilhøve og hendingar som var daglegdagse i ungdomsåra, er heilt ukjente for ein ny generasjon. Det held på å bli «historie», halvglomt tradisjon, og om nye femti år så vil de bli merkelege ting som granskarar vil grave i bøker og blad etter, og de vil leite opp nittiåringar som kanskje har noko å fortelle.»

Det er sant som det er skrevet, og viser påny at Leirfall har mange positive sider selvom han ofte befinner seg i dårlig selskap og ikke har godt av omgangen med partipolitikere.

DEN POLSKFØDTE

Jerzy Kosinski: Trinn. J. W. Cappelens Forlag.

Det må være en forunderlig og uhyggelig verden den polskfødte nyamerikaner Jerzy Kosinski har ferdes i skal en dømme etter alt det syke og perverse han skildrer i denne boken. Og når en vet hvorledes verden av idag holder på å råtne opp, så forstår en også at slike skildringer har så stor tiltrekningskraft at boken «har vært både kritikkersuksess og bestseller i de land der den alt er utkommet. Den er belønnet med USA's fornemste skjønnlitterære pris, National Book Award for 1969.» Så kan enhver gjette på hvem som står bak den prisutdelingen til den polskfødte skildrer av uhumskhetene. Det forbauser oss heller ikke at boken har funnet norsk forlegger, men vi må si at det var overraskende at det akkurat ble Cappelens Forlag. Vi kan ikke skjønne at noen kan finne glede i denne boken, og vi får håpe at den ikke blir noen bestseller her. Vi har jo gudskjelov ikke fått noe litteraturens fellesmarked ennå.

Bernadotte — —

(Forts. fra side 6)

dømmelse av granskningsresultatet uttalte riksadvokaten da bl. a. følgende setning:

«I virkeligheten er manglene (i den israelske etterforskningen) av den grove karakter at det må oppstå tvil om hvorvidt

ATLANTIS — —

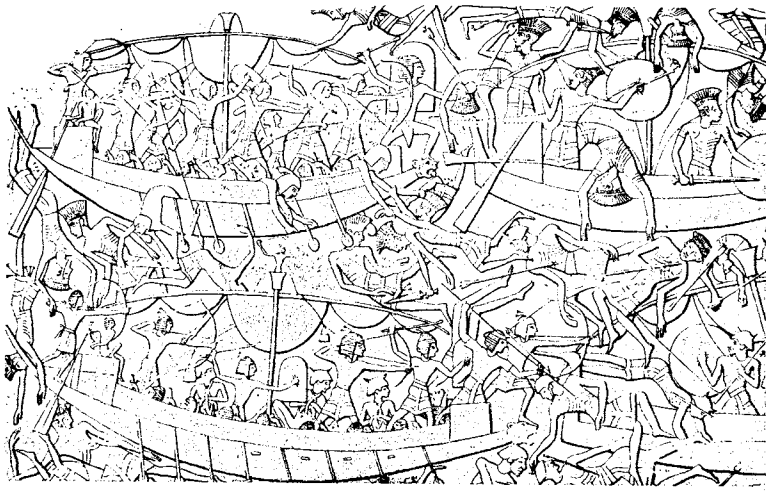
(Forts. fra s. 9)

og 1200 krigsskip, mens han skulle kunne mobilisere 1 million mann. Spanuth advarer oss imidlertid mot å slutte for raskt at disse tall er overdrevne. Han refererer til Det gamle Testamente, hvor det berettes at Salomo hadde 40 000 hester til sine krigsvogner og 12 000 ridehester, mens Israel og Juda kongedømme kunne mobilisere på hans tid henholdsvis 800 000 og 500 000 mann skal vi tro Den hellige Skrift. I de morderiske slag ved Aqua Sextiae og Vercellae (102 og 101 f. Kr.) ble — som Spanuth minner oss om — 340 000 germanere

de israelske myndigheter har anstrengt seg for å føre efterforskningen til et positivt resultat.»

I realiteten visste Israels regjering meget godt i hvilken krets morderne var å søke, men man ville ikke trekke dem til ansvar. De var for mektige og for farlige. Og den svenske regjering — med professor Östen Undén som sjef i UD — lot seg nøye med de jødiske utflyktene. Det var viktigere å stå på god fot med Israel enn å få Folke Bernadottes mordere arrestert og straffet. Hva angår Baruch Nadel, som nå skrytende bekjenner seg som en av mordligaens ledere og den noble svenskens banemann, så var han på den tid mordet foregikk i de israelske sikkerhetsorganisasjoners tjeneste. Det sier nesten alt om de israelske myndigheters «uskyld» og manglende evne.

Tilslutt: Det kan ligge adskillige korn av sannhet i Baruch Nadels påstand om at det var britisk-jødiske oljeinteresser som lå bak incitamentet til mordet på Folke Bernadotte. Da England fant det umulig å beholde sin rolle som protektor over Palestina og overlot landet til Israel, så skjedde det uten tvil med den baktanke at zioniststaten skulle holde vakt om de britiske oljeinteresser i Midt-Østen. Forutsetningen herfor var at staten Israel også kom til å omfatte Negerørknen i syd med direkte naboskap til Suezkanalen. Men dette inngikk ikke i den FN-plan som Folke Bernadotte la frem. Han ble således en faktisk hindring både mot de britiske og de zionistiske olje- og statsgrenseplaner. Var det kanskje derfor han måtte dø?» spør FRIA ORD sluttelig.

Utsnitt av relieff fra det egyptiske Medinet Habu, som skildrer det store sjoslag med atlanterne.

drept og 140 000 tatt til fange. Videre er det betydningsfullt at Egypt ble så svekket av det germanske angrepet at det aldri kom seg igjen etter tapene tiltross for at det seiret.

Vi må imidlertid huske på at atlanterne hadde støtte av mange allierte. I hvilken utstrekning disse allierte, eller deler av dem, også var deres undersåtter er ikke helt klart. Av Spanuth får man det inntrykk at det atlantiske kongedømme stod i spissen for et stort forbund, som omfattet nesten hele området til den megalithiske kultur. Dets konge var overherren til ni andre konger, som møttes med faste mellomrom under hans ledelse, og Spanuth finner det mulig at selv England hørte til hans inflytelsesområde.

Hovedstaden i kongedømmet, beliggende på øyen Atlantis, også kalt Basileia, d.v.s. «Den kongelige øy», var omgitt av tre ringer med vann og to murer, mellom hvilke det var laget en veddeløpsbane for hester. Rester av disse murer, som var styrket gjennom en kjerne av sten og dekket øverst med stenfliser, er faktisk blitt lokalisert av dykkere på den såkalte Steingrund, en stor tue på sjøbunnen 9,2 km øst for Helgoland. Midt i byen lå borgen, som inneholdt det kongelige slott og et praktfullt tempel — Eddaens Åsgård —, strålende utsmykket med gull, sølv, elfenben og rav.

Øyen var beskyttet av diker og gjennomkrysset av kanaler, som sto i forbindelse med havet, kanskje ved hjelp av sluser. Den var meget fruktbar og beskrivelsen av den antyder et slags dikedland. Hvete og lin ble dyrket og bronsealderens milde klima muliggjorde endog vindyrkning.

Rav — som Platon kaller oreichalkos — ble gravet

opp mange steder på øyen og dannet grunnlaget for det atlantiske kongedømmes rikdom. Spanuth var også istand til å bevise at kobber likeså ble utvundet på øyen. Han fant det i en åre i fjellet på Helgoland, som opprinnelig var en del av Atlantis, og oppdaget noen steder hvor kobbermalmen var blitt smeltet. Da kobberet inneholdt spor av arsenikk og antimon var det av god kvalitet og kunne eksporteres til mange steder i Vest-Europa. Jern ble utvundet på øyen Sylt, gull importert fra Irland. Tekstilkunsten og pottemakeriet var høyt utviklet. Disse industrier kombinert med langtrekkende navigasjon og en livlig handel muliggjorde den bemerkelsesverdige befolkningstetthet.

I betraktning av deres handelsforbindelser, som utvilsomt var intensifisert gjennom deres raseslektskap og politiske bånd med megalithfolkene i Vest-Europa og Nord-Afrika, kan vi være sikre på at atlanternes geografiske horisont var meget vid. Storslagenheten i deres plan om erobring av Hellas og Egypt peker også i den retning. Som en utilsiktet konsekvens av deres invasjon ble bruken av hesten som ridedyr spredt over Syd-Europa.

Som deres kongers stamfar dyrket de guden Poseidon — grekerne Poseidon — mens solguden Apollon (som opprinnelig vel var den samme guddom) ble æret gjennom ofring av okser. I henhold til Kritias (en av deltagerne i Platons dialoger) var deres lover skrevet på en søyle i Poseidontemplet — antagelig en Irminsul (verdenssøyle) — noe som bare er forståelig hvis de hadde en eller annen slags skrift.

Det her nevnte er nok til å vise at disse urgermanere var et høyt sivilisert folk.

HALLGEIR HORDE:

Datamaskinen var rasehater

Rasekonflikten i det ulykksalige USA trekker stadig flere og flere inn i landets sosiale turbulens — det aller siste er at selv datamaskinene ville ha et ord med i laget.

For noen tid tilbake hendte det seg at en elektronisk datamaskin skaket opp sinnene i Washingtons juristverden, fordi den ganske frekt drev negerdiskriminering i stor stil. Den var stasjonert et sted i sørstatene og hadde på anstøtlig vis tatt parti for de hvite, noe som brakte dens sjefer i megen forlegenhet i deres forhold til «opinionen».

En mannsterk juristkommisjon ble i all hast sendt avsted for å ta en nærmere kikk på monsterets «sjeleliv». For man kan selvfølgelig ikke, uten konsekvenser, sette seg opp mot artikkel VII i Kennedys Borgerrettslov, hvor det heter at man på ingen måte kan avslå en arbeidsansøknin på grunn av ansøkerens rase. Det var nettopp det datamaskinen hadde gjort.

Den ville slett ikke akseptere en eneste neger, og de stakkars overordnede i firmaet ble snart beskyldt for å ha satt den opp fordi de selv var motstandere av all integrasjon. De forsvarte seg

Spanuth identifiserer dem, som innledningsvis nevnt, med Odyseens phaeakere, som beskrives av Homer som et fint og kultivert folk. Begge folk satt på stoler og spilte på lut og harpe. Ifølge den greske vitenskapsmann Apollonios fra Rhodos (ca. 250 f. Kr.) var phaeakerne det samme som hyperboreerne i gresk tradisjon, om hvem det uttrykkelig anføres at de bodde ved bredden av det nordlige Okeanos, nær munningen av Eridanos.

Hvis alt dette holder stikk — og professor Spanuth er som nevnt meget overbevisende — så har de gamle germanere forlatt forhistoriens halvmørke og kommer inn i historiens lys. Men slik verden nå engang er og slik en dreven og langvarig propaganda har fremkalt en anti-germanisme selv hos overveiende germanske folk, så er det vel grunn til å frykte at en ikke kan vente Spanuths oppdagelser alminnelig anerkjent på kort sikt. Man har jo allerede smertelige erfaringer for arten av den propaganda som har vært rettet mot ham.

Men for oss, som ikke skammer oss over vår gammelgermanske avstamning, byr professor Spanuths vitenskapelige arbeide på både opplysning og glede. Dr. Spanuths store verk «Atlantis», bortimot 700 sider, rikt illustrert, kan vi også skaffe gjennom BOKTJENESTEN. Prisen er kr. 65,—

hårdnakket, og hevdet at ingen kunne vel være mer nøktern og saklig enn en maskin av ledninger og transistorer — iallfall ingen personalsjef av kjøtt og blod.

Men d'herrer kontrollkommissærer fra demokratets hovedkvarter ville naturligvis ikke la seg avfeie med slikt snikk-snakk, og forlangte at den elektroniske «rasehateren» sporenstreks skulle underkastes en psykoanalyse. Loven er loven — selv for en robot, og en elektronedoktor ble tilkalt.

Efter en omstendig analyse kunne han avgi den «medisinske» forklaring. Datamaskinen arbeidet efter en «programmering» som den hadde fått av en hvit tekniker. Denne hadde under «oversettelsen» av programmet til automatsproget antageligvis på en eller annen måte greid å «legge inn» sine egne fordommer i arbeidsanvisningen. Det er meget mulig at teknikeren ikke har vært seg det bevisst — men maskinen hadde altså prompte omsatt «rasehatet» i praksis og forkastet alle ansøknininger fra fargede.

Maskinen ble omgående sendt til «atføring» hvor den ble foret med et mer demokratisk program. Hvorvidt den herefter, som følge av sin «hjernevask» kun anstter negre og forkaster de hvite ansøkere, det beretter ikke historien noe om. Men denslags rasehat er jo ikke noe som de rettferdige ville bry seg om heller.

DE BRITISKE STRIDSKREFTER består nå av 385 700 mann, samt 348 000 sivilansatte. Omkostningene beløper seg til 463,6 millioner pund, for sivilforvaltningen 474,8 mill. pund. I forsvarsdepartementet er det ansatt 22 100 personer, derav 3 100 soldater. Man undersøker nå om en tilbakevenden til en vernepliktskær vil være å foretrekke.

HUSK
ABONNEMENT-
FORNYELSEN

STORE BJØRN. BOX 33, BESTUM. KR. 18.-.

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

U-hjelp, en bomerang?

En eller annen spasmaker har uttalt at prisen som en psykolog må betale for å gjøre noen mentalt friske igjen, er at han selv svært ofte overtar pasientens nevrosener.

Når man har iaktatt demokratene misjonær- og hjelpevirksomhet hos stakars negre og andre underutviklede, forundrer man seg ikke lenger over at man her hjemme tar opp skikker og vaner som man har strevd med å vende de underutviklede av med. Det psykologiske aksiom har tydeligvis også gyldighet på høyere plan.

Iallfall går de venstreforvridde i Danmark inn for at haremsdannelser skal legaliseres. Lovforslaget kom selvfølgelig fra de danske folkesosialister.

Riktignok heter det ikke «harems» (ennu), men «storfamilie» og en sådan skal pr. definisjon kunne bestå av «mer enn 2 voksne som ikke bindes sammen av slektskap, men som har felles bolig og husholdning».

«Storfamilien» skal kunne registreres hos myndighetene, og siden lovforslaget overhodet ikke nevner noe om forholdet mellom de to kjønn, ligger altså alt til rette for fremtidige haremsdannelser i vårt sydlige broderland. **Isach**

Fedrelandsbevisste tyskere går til «Aktion Widerstand»

Fra vår tysklandsmedarb.

Tyskerne av i dag vil helst ikke høre snakk om sin fortid. De er redde for å bli kalt revisjonister, for ikke å bruke et sterkere uttrykk.

Prisen de må betale for sitt demokratiske rykte er å gi avkall på tidligere tyske områder og ethvert bånd til slektninger i øst. Det er også grunnen til at Willy Brandt får husere som han vil og inngå avtaler med sine politiske brødre i øst, uten noen større inngripen fra opposisjonens side.

Men det er dog mennesker i Vest-Tyskland som setter fedrelandet høyere i akt enn stemplet «gode demokrater» på sin panne. En del høyreorienterte organisasjoner med NPD i spissen vil anspore folket til motstand mot Brandts «gibort»-politikk i øst. De har dannet «Aktion Widerstand» for å markere at ikke alle tyskere er sauer. Organisasjonen ble grunnlagt i Würzburg/Bayern den siste oktober.

For å markere dagen gikk initiativtagerne i fakkeltog gjennom byen under det svart-hvit/røde rikskrigsflagget med jernkorset i, men motdemonstrantene var på pletten og det kom til sammenstøt mellom de togmarsjerende og SPD's tilhengere.

Den allestedsnærværende radikale propagandist og forfatter, G. Grass, har anklaget sjåføren av en høytalerbil fra nasjonalistenes leir for mordforsøk. Denne skulle angivelig ha skadet to motdemonstranter. Reaksjonen på dannelsen av «Aktion Widerstand» lot ikke

vente lenge på seg. SPD vil ikke finne seg i at noen aktivt går dem imot. Politikerne på venstre fløy er bestyrtet. De forlanger at Bundesregjeringen nøye skal undersøke om hvorvidt organisasjonen er lovstridig og eventuelt forby den.

Blant nasjonalistene er den tidligere «nordmann» ikke populær. Under marsjen gjennom Würzburg ble det ropt: «Willy Brandt an die Wand!» Noen foreslo også at kansleren skulle få enveis billett på statens bekostning til Norge, for der ved å bli kvitt ham for godt. For det store regjeringsparti var ønsket om å henge Brandt på veggen i drøyeste laget. SPD hevder at slike uttalelser er oppfordring til mord og vil ha demonstrantene straffet.

Fridemokratene vil også være med på heksejakten. En sekretær i videnskapsministeriet, medlem av dette parti, spekulerer på om ikke også F. J. Strauss har hatt en finger med i dannelsen av «Aktion Widerstand». For å provosere frem en stillingtagen til organisasjonen fra CDU's — eller Strauss' side, lurer denne sekretær på om partiet offentlig vil ta avstand fra den «nasjonalistiske hetztirade».

Hvilket efterspill dannelsen av denne nasjonale organisasjon kan få, er det for tidlig å si noe om. Men ett er sikkert: Radikalerne vil gjøre sitt ytterste for å ta livet av ethvert tilløp til nasjonal - og sunn opposisjon mot de rødes fremmarsj i Vest-Tyskland.

H.P.

Venstre-fanfare

Det danske Venstre har i et opphøyet øyeblikk latt komponere seg en fanfare. Den låt i uroppførelse under partiets 100-års jubileum i Ålborg i høst og komponisten heter Yngve Jan Trede. Det er hensikten at denne fanfaren for all fremtid skal åpne landsmøtene som avholdes i dansk Venstre-regi. Med andre ord en slags dansk «Badenweiler» formoder vi, uten å ha hatt æren av å lytte til opus'et.

Det neste blir kanskje at man bygger et «Parteigelande» også, hvor man riktig kan utfolde seg på ekte venstremanér, med masseparring til eksalterende negermusikk etc. istedenfor oppmarsjer under faner og flagg.

Drapet på - -

(Forts. fra side 8)

høyt, i forskjellige sjateringer av rødt, fra lyst rosa — til blod- og brannrødt: Som Rousseau, Marat og Marx, — som Gerhardsen, Hambro og Lie. Men deres kjærlighet har også preg av manens: Den brenner mere ved sitt giftinnhold enn ved sin varme. Men det skal ingen ta ifra dem: De ruver i det marine landskap.

Med sin forbløffende fortutseenhet var Quisling egentlig ingen politiker. Han var for kantet: Kunne ikke vinne, hverken «massen» selv eller de av massen innsatte nøkkelpersoner. Og han klarer aldri å få «massen» til å forstå at han mente hva han sa. Det parti han laget ble aldri noen massebevegelse. Det ble det minst ensrettete, mest individualistiske parti Norge noen gang har hatt. Ikke fordi han ville det slik — men fordi han var den han var: En selvstendig natur — og en trofast fedrelandsvenn; uvillig til kompromisser unntagen i slikt som han fant av mindre interesse. Det gjaldt bl. a. økonomiske spørsmål.

Intet okkupert land har sluppet lettere enn Norge — påsto H7 en gang.

Det torde være riktig. Men det var hverken H7 eller noen av hans regjering, og enda mindre heimefronten som var formidlere av denne guddommelig beskyttende nåde. Det var den mann som om morgenen den 24. oktober 1945 møtte døden på Akershus foran en norsk eksekusjonsvelotong.

Jeg vil ikke påstå at han var uten skyld: **Hans skyld**

Kors eller sverd?

Efterfølgende artikkel fra vår medarbeider i Bundesrepublikken berører et forhold som vi dessverre har sidestykke til også her i Norge. Vi husker norske prelaters aktive deltagelse i og understøttelse av mord -og terrorhandlinger under den tyske okkupasjon i Norge og vi husker hvorledes de skammelig satte seg ut over bibelordene om å gi keiseren hva keiserens er. Nå er de ute igjen her som i Tyskland. Er det da ingen grense for deres tuting med ulvene? Men her er artikkelen:

I 1956 ble det etter en konferanse mellom delstatenes kulturministre utgitt et direktiv for undervisning i «Ostkunde» i de tyske skoler. Studielederen for det evangeliske akademi i Berlin, Berndt, har etter et nylig besøk i Polen funnet det nødvendig med en grundig revisjon av rettesnoren av 1956 som en forutsetning for en normalisering av forholdet mellom Polen og Bundesrepublikken.

Hva revisjonen konkret skal gå ut på, sier evangelisten ikke noe om, men det burde ikke være vanskelig å gjette seg frem til.

En synode avholdt i Frankfurt av evangeliske kirker i Hessen og Nassau, har skaffet protestantismen i Tyskland et dårlig rykte. De har opprettet et fond på 100 000 DM til støtte til «revolusjonære frigjøringsbevegelser». Den kapital den hessiske kirke stiller til disposisjon for geriljakrigere i Mozambique, Angola, Rhodesia og Syd-Afrika, skal gå til, som det offisielt heter, «utelukkende humanitære formål». Men hvem kan kontrollere hva pengene går til?

For å søke bifall blant nydemokratene i BDR, uttaler synoden at støtten skal «hjelpe ofrene fra rasediskriminering» i de nevnte land. Rasediskriminering er et begrep her i Tyskland som setter emosjonene i

bestod i at han hadde skaffet sitt folk en mildere skjebne enn det fortjente.

Oscar Aall

P.S. Det er sant: 24. okt. er jo også FN's stiftelsesdag! Jeg vet ikke om det er helt rettfærdig å si at denne forening bare har vært et globalt saltvannsakvarium for verdenspolitikens store maneter, — men har der egentlig vært mere fred i disse 25 år enn det man vanligvis har hatt etter en slik kjempeutladning som siste verdenskrig? Med andre ord: Har FN skapt annet enn avisoverskrifter — om taler og resolusjoner?

sving. Ingen, bortsett fra tyskerne selv, må utsettes for forfølgelse p.g.a. rase. Derfor er det helt rett og riktig at de svarte terror mot de hvite i Afrika støttes av tysk kirkeskatt, mener den evangeliske kirkes menn i Hessen/Nassau. Eller som delegatene uttrykte det: «Rasediskriminering er en synd, synd må bekjempes og følgelig må de støttes som bekjemper synden». Når teologene griper til slik argumentasjonsteknikk, stinker det lang vei av billigsalg, og nå er varen Bibelens ord!

Hvilke «frigjøringsbevegelser» i det sydlige Afrika er det nå som får nye godt av protestantnes penger? Og hvem er det som skal «frigjøres»?

1962 ble det dannet en organisasjon, UPA, i Nord-Angola som hadde til hensikt å fordrive portugiserne. Fullstendig uten varsel begynte disse «frigjørere» å overfalle avsidesliggende farmer og landsbyer med delvis portugisisk befolkning. De hvite i Angola bor ikke — slik som englendere og boere — adskilt fra de svarte, men midt iblant dem. Mange portugisere er også gift med svarte, så blodbadene gikk like mye ut over de innfødte som kolonistene. Her kom også stamme-motsetningene til å vise seg i praksis. Mange svarte fra andre stammer som var ansatt i portugiserne tjeneste falt som offer for «frigjørernes» våpen.

I Rhodesia bekjemper to forskjellige «frigjøringsbevegelser» i første rekke hverandre, i annen omgang de hvite. Den ene, ZAPU, (Zimbabwe African Peoples Union), får sin militære og økonomiske støtte fra Kina. Den andre, ZANU, mottar hjelp fra østblokkstatene. Ingen av disse har lykkedes å gjøre livet surt for de hvite i noen større utstrekning. Grunnen er at de svarte i Rhodesia alarmerer det hvite politi så snart de oppdager geriljasoldater i nabolaget for å få dets beskyttelse. Det eneste terroristene hittil har oppnådd er å

De vestlige — —

(Forts. fra side 5)

vet — at det bare er et tids-spørsmål når Spania blir fullt medlem av NATO.

Nixon fikk en storartet offisiell mottagelse i Spania, men Skorzeny bemerker at befolkningen ikke syntes å medvirke med særlig begeistring. Han mener at det kanskje kan føres tilbake til at de amerikanske soldater som i årrekker i tusenvis har bodd i Spania ikke har vært de aller beste representanter for landet. Noe vi levende kan forestille oss. Han peker ellers også på at spanierne ikke med særlig glede har vært vitne til den amerikanske masseturisme som har veltet inn over landet selvom den har innbragt verdifulle dollars.

Fra 1. oktober av er altså Spania også medlem av Fellesmarkedet og blir altså en av Norges nære partnere

hvis norske partipolitikere får trumfet sin vilje igjen i strid med folkeviljen. Det vil også oppstå problemer for Spania, bl. a. i forbindelse med eksporten av sitrusfrukter, hvor det er en bitter konkurranse med Italia og Israel om det europeiske marked. I industriell henseende er Spania ellers noe tilbakeliggende slik at industrieksporten er liten.

Spania har som nevnt i mange henseender vært et isolert land av politiske grunner, selvom det har blitt mere og mere avholdt av turister — ikke minst fra de syke nordiske demokratier. De har ikke kunnet unngå å legge merke til den lave kriminalitet i dette land og at så å si alle forbrytelser raskt blir oppklart — i motsetning til utviklingen i de vestlige demokratier. Spania har heller ikke avfunnet seg med

myrde en svart landsbyborgermester og en hvit rhodesisk farmerkone og hennes barn.

Begge disse organisasjoner har sine hovedkvarter utenfor Rhodesia, henholdsvis Tansania og Sambia. Den største fremgang disse har hatt er i å overfalle hverandre og gjensidig å bortføre den andres tilhengere. Grunnen til dette er at de ikke klarer å rekruttere flere medløpere blant svartingene i Rhodesia. For i det hele tatt å kunne øke antallet på sine geriljasoldater, anvender organisasjonene vold eller lokker negre fra Sambia til seg ved å love dem utdanning. Når en «frigjøringsorganisasjon» må gå til så drastiske skritt som vold eller trussel om vold for å skaffe seg tilhengere, er ikke idealismen av stort kaliber.

Noe sterkere står heller ikke de innbyrdes rivaliserende geriljagrupperne i Syd-Afrika, TAC og ANC. Den

samme er situasjonen i Sydvest-Afrika for Swapo og Swaru. Her kommer stammemotsetningene sterkt inn i bildet. Swapo støtter seg til negerstammen Owambo og Swanu til Hereos. Når begge geriljaorganisasjoner vil beherske landet, kommer det uvilkårlig til sammenstøt mellom dem.

Under slike forhold er det den protestantiske kirke i Hessen/Nassau har valgt å bevilge 100 000 DM til «frigjøringsbevegelser» i det sydlige Afrika. Hvor på den ene side de forskjellige negerstammer bekjemper hverandre ut fra en blanding av maktpolitiske og rasemessige hensyn, og på den annen side å drepe eller fordrive de hvite fra områder de har bodd på i mange generasjoner. Man kan være sterkt fristet til å påstå at synodens delegater har misforstått Bibelens ord i større utstrekning enn tilgivelig er.

H.P.

Slik ser en tysk karikatur kirkens innsats.

den degenerering av ungdommen som særpreger Vesten med åpen pornografi, narkotikamisbruk og voldsbruk. Man har ført en fast politikk i skole og samfunn og med et bemerkelsesverdig godt resultat sammenlignet med forholdene ellers. Forøvrig på samme måte som en har gjort det i østblokklandene.

Også av denne grunn er det da hyggelig å kunne slå fast at Spania nå har befestet sin stilling som Kontinentets støttepilar på sydflanken og som viktigste forbindelsesledd til den arabiske verden.

Nasjonalsosialistiske -

(Forts. fra side 7)

melder seg ut av samfunnet.»

«Det samme med pornografien — unatur i renkultur. Vi står oss ikke på at Danmark skal legge navn til denslags.»

«Man går for lempelig til verks mot aktivistene. En god omgang knippelsuppe eller det som verre er kan ikke være for meget. Hver gang politiet har gjort en god gjerning ved å stoppe optøyer, blir det hengt ut i pressen. Jeg mener at pressen må la politiet arbeide i fred.»

«Uten ellers å ville sitere Frits Clausen, hadde han rett når han sa at man må seire i folket før man kan seire i staten.»

Århus-fraksjonens forbindelse med Sven Salicaths DNSAP (Danmarks Nasjonalsosialistiske Arbejderparti), som etter formannens opplysninger teller 1200 medlemmer, betegnes av Povl Riis-Knudsen med «venskabelig forståelse» og «regelmessig kontakt». Fraksjonen er dessuten tilsluttet verdensunionen av nasjonalsosialister (WUNS), som har hovedsete i Virginia, USA. Om fremtidsmulighetene for nazibevegelsen i Danmark, sier Povl Riis-Knudsen: «Vi er muligens for tidlig ute. Kanskje skal det gå ytterligere 25 år, men vi har tid til å vente.»

Så vidt den interessante beretning i «NB!» Som bildet viser ser den modige unge student svært anstendig ut. Sven Salicath, som det annet bilde viser — begge bilder er hentet fra bladet — har ufortrødent holdt den hellige ild vedlike i de forløpne 25 år. Han er en ildsjel og utgir et stensilt blad «Fædrelandet», en fortsettelse av det gamle blad av samme navn.

Når det ellers gjelder de nasjonalsosialistiske studenters kamp for retten til å

Tyske og svenske . .

(forts. fra side 1)

«Der König von Norwegen und seine Regierung haben das Land verlassen. Wohin sie gingen, ist unbekannt. Der Oberbefehlshaber der norwegischen Streitkräfte in Raum von Narvik hat um Waffenruhe gebeten und seine Verbände angewiesen, den Kampf einzustellen.»

(Kongen av Norge og hans regjering har forlatt landet. Hvor de dro er ukjent. Øverstkommanderende for de norske stridskrefter i Narvikområdet har bedt om våpenstillstand og anvist sine avdelinger å innstille kampen.)

På side 463 finner vi dokument nr. 427, brev fra «Der Chef der Oberkommandos der Wehrmacht an der Reichsaussenminister»:

«Betr.: Durchgangsverkehr durch Schweden und Norwegen.

Das Oberkommando der Wehrmacht bittet, mit Schweden erneut Verhandlungen aufzunehmen mit dem Ziel, einen ungehinderten Durchgangsverkehr für Transporte aller Art durch Schweden nach Norwegen zu erreichen.

Der Zusammenbruch der norwegischen Widerstandes nimmt nach Ansicht des Oberkommandos der Wehrmacht der Schweden jeden Vorwand, den sie bisher den deutschen Forderungen entgegenhalten haben.»

(Gjelder: Transit gjennom Sverige og Norge.

Oberkommando der Wehrmacht ber om at det påny blir tatt opp forhandlinger med Sverige med det formål å oppnå en uhindret gjennomgangstrafikk for transporter av enhver art gjennom Sverige til Norge.

Sammenbruddet av den norske motstand berører efter Oberkommando der Wehrmachts mening Sverige ethvert påskudd som det hittil har benyttet mot de tyske krav.)

I en note til dette brev finnes også følgende foredragsnote av 13. juni 1940

bruke oppslagstavlen, så truet fraksjonen med å gå rettens vei og forlangte at den sosialistiske fraksjon «Studentfronten» også ble fjernet fra tavlen. På et møte i husledelsen ble saken så avsluttet med at nazi-fraksjonen fikk lov til å beholde sin plass på tavlen.

*

av Wehrmachtsführungsamt:

«Betrifft: Forderungen an Schweden.

Nachdem durch die norwegische Kapitulation (uthevet av oss) der Begründung Schwedens, seine Neutralität gegenüber dem norwegischen Brudervolk wahren zu müssen, hinfällig geworden ist, wird vorgeschlagen, durch das Auswärtige Amt folgende Forderungen bei der Schwedischen Regierung durchsetzen zu lassen:

I. Durchfuhr von Kriegsgeschütz jeder Art durch Schweden zu Ausstattung der deutschen Truppen in Norwegen zur Küstenver-

(Vedrørende: Krav til Sverige.

Efter at Sveriges begrunnelse, at det må vareta sin nøytralitet overfor det norske broderfolk, er blitt uaktuell gjennom den norske kapitulasjon, foreslås det gjennom Utenriksdepartementet å reise følgende krav overfor den svenske regjering:

I. Transit av krigsutstyr av enhver art gjennom Sverige til utrustning av de tyske tropper i Norge til kystforsvar — — —»

På side 492 finner vi dokument nr. 705, telegram fra statssekretær Weizsäcker til den tyske legasjon i Stockholm, datert Berlin 17. juni 1940:

«Zur Information.

Gesandten Richert war Sonnabend zu Reichsaussenminister bestellt, der mit ihm Notwendigkeit Durchfuhr von Kriegsgeschütz jeder Art, einschliesslich Waffen und Munition, durch Schweden nach Oslo, Trondheim und Narvik besprach, ferner Erleichterung Reiseverkehrs für Wehrmachtsangehörige bei Dienst und Urlaubsreisen, nachdem durch norwegische Kapitulation sich Lage für Schwedische Regierung grundlegend geändert hat. Gesandter Richert fliegt heute Stockholm, um Angelegenheit mit Schwedischer Regierung zu besprechen. Weizsäcker.»

(«Til informasjon.

Sendemann Richert var lørdag bestilt til riksutenriksministeren som snakket med ham om nødvendigheten av transit av krigsutstyr av enhver art, innbefattet våpen og ammunisjon, gjennom Sverige til Oslo, Trondheim og Narvik, videre lettelse i reisetrafikken for medlemmer av Wehrmacht ved tjeneste- og permisjonsreiser, efter at stillin-

(Fors. s. 16)

Leirfall - -

(Forts. fra side 8)

Dette synes vi for en gangs skyld er klar og åpen tale av en riktignok bare fhv. politiker og stortingsmann.

Det ble som kjent strid innen midtmennenes flokk om E.E.C., og om den seier saga til Leirfall bl. a.:

«No hadde Borte-Per vorte drottsete, og han gjekk da til mennene sine og sa at dersom dei ikkje sa seg samde i at ein skulle godkjenne Romarbrevet, så måtte han vike stolen sin. Og det ville bli til stor skade både for han sjølv og for alle dei sakane som han budde seg på å føre fram på tinget. Han lét og ord falle om at når det skulle tingast om korleis Romarbrevet skulle vendast og tolkas, så kom han til å setja hardare krav enn Kåre den djupøygde eller Beint Magre. Dette tykte dei fleste av midtmennene var klok tale, og dei reid så heim til gardane sine og fortalde bygde-allmugen at visseleg ville Per laga det slik at Roma-mennene ikkje ville ha nordmennene med i pakta si.

Med dette slo dei fleste av midtmennene seg til tåls.»

Pluss Vera Grønlund, hadde vi nær sagt. (Jfr. innlegget i forrige nummer av FOLK OG LAND). For sikkerhets skyld tilføyer også Leirfall:

«Borte-Per la orda sine slik at det vart mange gissingar om han var for eller mot Romarbrevet.»

Nå skal man naturligvis ikke tro at boken til Leirfall og Eskeland (og Hetland) bare dreier seg om Borte-Per. Også de andre partipolitikerne skildres treffende og onskapsfullt. Men vi synes det har sin spesielle interesse å høre hva Leirfall virkelig mener om sitt parti, sin partifører og dagens politikk. Nå kan han jo si det åpent eftersom han ikke skal på valg mere.

Og boken er iallfall ustyrtelig morsom og kan anbefales på det beste. Eskeland beskjeftiger seg med det såkalte kulturlivet i Noregsveldet og er ofte god, selvom vi ikke synes han er så morsom som Leirfall.

Siegfr.

Selv om den kommer fra kongemunn
er Løgnen løgn og blir aldri annet,
er den enn flettet i høytidsstund
og stenkt av bispen med vievannet
den kjennes best i sin dypest grunn:
den fraser villest der sannhet stande.

Sigm. Esgem.

EN GRANDIOS SVINDEL

har pressen drevet med en Gallup om Norges deltagelse i EEC-forhandlingene. Etter at det nå er klart at den i EEC knesatte fiskeripolitikk er fullstendig drepende for norsk fiskerinæring og at det ikke er mulig å oppnå noen endring før eventuelt etter at vi har slukt det hele. Og etter at det nå står klart for enhver at det dreier seg om et politisk samarbeide og ikke bare om et økonomisk, fant storindustrien og internasjonalistene ut at her måtte noe gjøres eftersom stemningen åpenbart snudde seg mot norsk tilslutning. Så fant man frem en gammel Gallup-undersøkelse fra september måned, som hittil ikke var blitt offentliggjort, og med velvillig hjelp av pressen ble den et brukbart våpen for EEC-folkene. Først fortalte man naturligvis ikke at det dreiet seg om en undersøkelse foretatt før de siste avsløringer om EEC's sanne karakter, men ikke nok med det. Undersøkelsen viste at 51 % var enig med Borten og hans regjering i at man skulle drive forhandlinger for å få klarlagt forpliktelsene og eventuelt oppnå særordninger (noe som enhver orientert vet er utelukket annet enn rent midlertidig). Dette utla da pressen (selv NATIONEN i all tåpelig forsiktighet!) slik at 51 % av det norske folk var for norsk medlemskap i EEC. 38 % var mot at man overhodet skulle forhandle. Etter vår ringe mening må da dette bety akkurat det motsatte av det dagspressen forsøker

å innbilde folk! Det betyr at det ikke finnes det nødvendige flertall i folket for de nødvendige grunnlovsendringer og at det — når betingelsene engang foreligger — antagelig er et betydelig flertall mot.

I SAMME FORBINDELSE

har vi også lyst til å sette fingeren på at man nå prøver å verve tilhengere blant bønder som også er skogeiere ved å rosmale norsk treforedlingsindustri utsikter i EEC. Vi tviler sterkt på at dette kan være verdt ofrene på andre områder. Og hvorledes det nå er med det, så kan det vel ikke berøre de vanlige skogeiere så sterkt. Treforedlingsindustrien skriker jo stadig om at den ikke får råstoff nok her i landet og må importere tømmer, så om det skulle bli noen innskrenkninger, så vil vel alltid det norske tømmer finne kjøpere.

FREIDIGHET UTEN LIKE

må det vel være når akkurat Norge føler seg kallet til å legge frem i FN et resolusjonsforslag om at man skal slå fast en rekke grunnleggende prinsipper for trygging av sivilbefolkningen i væpnede konflikter! Mangler da det norske Establishment enhver skamfølelse? For skryter ikke dette samme Norge gjennom alle sine massemedia av den folkerettsstridige innsats under den tyske okkupasjon, av misbruk av sykehus og kirker, av prester som partisa-

ner og sådant mere. For ikke å snakke om Tinnsjøferger og sådant mere? Og har ikke dette samme Norge laget en beredskapslov som tvinger folk til folkerettsstridig kamp under en væpnet konflikt og som grovt krenker de menneskerettigheter en nå krever at andre skal respektere?

HETSEN OG GALSKEPEN

er fremdeles på topp i USA når det gjelder Hitler og tyskerne. Et forlag i Virginia (Saucerian i Clarksburg) har således sendt ut en bok som fører «bevis» for at Hitler slett ikke er død (selvom han vel nå trekker på årene), men befinner seg ute i verdensrommet i en flyvende tallerken. Forlaget meddeler at det nå er oppdaget at «nazienes» største krigshemmelighet var at de bygget slike flyvende tallerkener for å føre krig mot såvel de gudfryktige i Vesten som ateistene i Østen. På en slik flyvende tallerken unnkom så der Führer og noen trofaste og senere har de kretset rundt jorden og er fortsatt ansvarlige for all verdens krig og elendighet. Det må være en bok for de norske hetsere også! Har ikke Dagbladets Bonnkorrespondent lest den?

DET BERØMMEelige TYSKE NYDEMOKRATI

har sannelig luftet seg i det siste og levert nye bevis på hvor anbefalelsesverdig det parlamentariske svindelsystem er. Først hadde en valget i Hessen, som var av spesiell betydning for Brandt-regjeringen eftersom regjeringens juniorpartner var ute i hardt vær og sto i fare for å miste representasjonen (få mindre enn 5 %). Dette kunne igjen ha ført til at flere FDP-representanter i Bundestag hadde hoppet av (jfr. rottene og det synkende skib). Hva gjorde man så? Jo, det ble avdelt sosialdemokratiske særkommandoer som skulle manipulere slik med velgerne at FDP holdt seg over 5 %-grensen — de skulle med andre ord sørge for at tilstrekkelig mange sosialistiske velgere hoppet over til det betregnte FDP. Det skjedde da også — ja, i den utstrekning at de betregnte nådde opp i det dobbelte på bekostning av SDP som gikk tilbake. Regjeringskoalisjonen led altså et faktisk ne-

drelag — CDU gikk kraftig frem — men regjeringen ble likevel reddet gjennom valgmanipulasjon.

OG IKKE NOK MED DETTE, det er nå også avslørt — hvis man kan bruke et slikt uttrykk om en bevisst provokasjon — at Strauss' bayernparti har forsøkt å overtale en FDP-representant til å gå over ved hjelp av økonomisk bestikkelse. Han hadde selv provosert frem tilbudet og røpet så det hele som et ledd i valgkampen. Til gjengjeld har så etpar av de tidligere avhoppere fra FDP fortalt at de på sin side har vært utsatt for lignende forsøk fra den annen part. Så til syvende og sist er det vel det tyske såkalte demokrati, og med det Vestens svindeldemokratier som er skadelidende. Men Dagbladets Bonn-korrespondent har store dager med stoff til ny hets.

EFTER DET EVIGVARENDE SLAGSMÅLET

om hvorvidt Amerika ble oppdaget av Leif Erikson eller av Columbus, har det nå meldt seg en tredje konkurrent. Og pussig nok er det ikke en neger, som ifølge de venstreradikale egentlig har oppdaget og oppfunnet alt selvom ingen har fått greie på det. Nei, det er naturligvis jødene! Iallfall mener arkeologene ved Brandeis-universitetet i Jew York å ha funnet bevis for at jødene omkring 1000 år før Columbus — og altså også før nordmennene — oppdaget Amerika på flukt fra romersk forfølgelse og slo seg ned der.

Tyske og svenske . .

(Forts. fra s. 15)

gen for den svenske regjering har endret seg prinsipielt ved den norske kapitulasjon. Sendemann Richert flyr idag til Stockholm for å drøfte saken med den svenske regjering. Weizäcker.)

Som kjent offentliggjorde det svenske utenriksdepartement 6. juli 1940 en melding som gikk ut på at siden fiendtlighetene i Norge var opphørt, bortfalt de av krigen betingede innskrenkninger i transitt-trafikken til og fra Norge, likesom permitterte tyske soldater ville få anledning til å reise gjennom Sverige.

Men hva sa så Londonregjeringen til dette at Sverige slo fast at våpenkrigen var

opphevet? I en protestnote av samme dag heter det:

«Samtidig vil legasjonen gjøre merksom på at det fremdeles består krigstilstand (uthevet av oss) mellom Norge og Tyskland, og at selv om fiendtlighetene mellom disse to land er opphørt, (uthevet av oss) finner det dog sted militære operasjoner mellom Det britiske rike og Tyskland i Norge og på norsk sjøterritorium.»

Kan så den mangeslungne professor Skodvin vri seg bort fra denne klare norske erkjennelse av at fiendtlighetene var opphørt i og med Trondheimsavtalen og at det altså hersket de facto fred mellom Norge og Tyskland?

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND